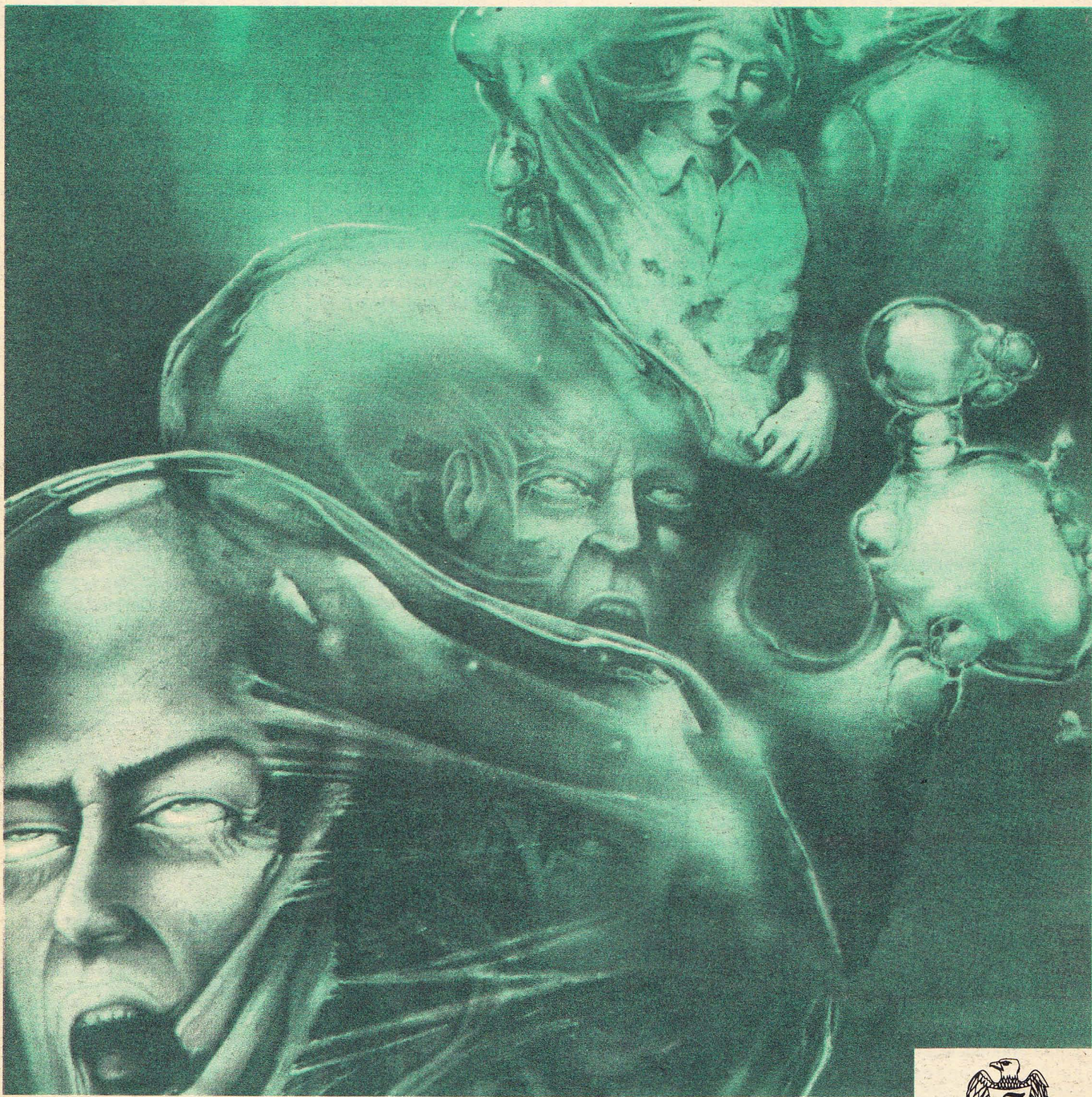

JURNALUL[®]

Nr. 22 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

YES - Un nume pentru muzica mileniului trei

(III)

Deși mulți au afirmat, după „Close To The Edge” că YES a atins cu acest album o perfecțiune greu de egalat, grăbindu-se să le prezică sfârșitul (ca muzicieni), anul 1973 va aduce un nou șir de surprize, căci aveau să apară nu mai puțin de șase albume purtând emblema YES. Mai întâi, în februarie, Rick Wakeman avea să scoată din studiouri primul, și cel mai bun disc solo al său, ce-l va impune pentru multă vreme în atenția publicului. Este vorba despre „The Six Wives At Henry VIII”. Apoi, în luna iunie, apare tripul LP „YESSONGS”, prin care se demonstrează clar că vechea obsesie a „muzicii de laborator” a fost depășită și că se poate realiza actul creației cu aceeași autenticitate și trăire și atunci când condițiile impuse de contactul direct cu publicul o cer. După un debut ce ne pune în temă cu faptul că ceea ce va urma ne va transporta într-o lume ce cu greu se poate crede că a fost făcută de oameni (mă refer la „Firebird Sweet”), urmează variante extinse ale pieselor mai vechi, în care își fac simțită prezența fragmente din

albumul solo al lui Wakeman. Acest ade-vărat dicționar de sunete va obține discul de aur, impunând vi-zuinea grupului YES asupra muzicii pe toate meridianele.

Tot în același an va apărea dublul album „Tales From Topographic Oceans”; ce va marca (tehnic vorbind) limitele omenirii ale membrilor formației și care este inspirat din vechea religie indiană, având la bază biografia lui Paramhansa Yoga-nanda. Cunoscut ca un foarte elaborat album de concepție, acesta conține patru părți, cite una pe fiecare față de disc, după cum urmează: 1. „Shrutis”, 2. „Surtis”, 3. „Puranas”, 4. „Tantras”. Lucrarea, considerată ca atingând perfecțiunea, este înțeleasă și astăzi în moduri diferite, reprezentând pentru unii o operă ce înfățișează nostalgiile umanității referitoare la marile civilizații ale trecutului, pentru alții fiind cea mai importantă „operă mistică” a rockului. Cert este că se va menține pentru multă vreme în atenția iubitorilor de muzică bună.

În anul 1974 (marcat de plecarea lui Wakeman), și mai precis în luna noiembrie, va apărea LP-ul „Re-

layer”, ce conține și el piese de referință, printre care as aminti „Sound Chaser” și „Gates Of Delirium”, piese în care Patrick Moraz reușește să demonstreze că merită să facă parte din „familie”.

Din acest moment va începe o lungă perioadă de tăcere, care va dura până în 1977, când se va reveni în actualitate cu albumul „Going For The One”, an în care Wakeman (revenit în formație) va lansa două LP-uri soliste, „White Rock” și „Criminal Record”, iar Anderson va edita și el „Song Of Seven”. Înainte ca grupul să rămână fără cele două unități de bază, Jon și Rick, în 1978 va apărea și albumul „Tornato”, pen- tru ca, peste doi ani, în luna august să fie editat discul „Drama”, iar în decembrie dublul album „YESSHOUS”, care nu se vor mai bucura însă de aceeași primire triumfală, cunoscându-se în-concepția liniilor muzicale lipsa măștrilor.

Reunit în 1983, la inițiativa lui Jon, grupul va lansa un nou LP, al cărui titlu este chiar numărul de catalog dat de casa producătoare - „90125” și care

conține un extraordinar succes de top „Owner Of A Lonely Heart”, cu care se cîștigă și un disc de platină. După „90125 - Live The Solos”, apărut doi ani mai târziu, va urma un lung și obositor turneu, la sfârșitul căruia va apărea cea mai slabă creație a lor, discul „Big Generator”, ce va duce la dizolvarea grupului în august 1987. Ultima încercare de relansare a grupului are loc în 1989, an în care apare albumul „Anderson, Bruford, Wakeman, Howe” și în care se mai regăsesc unele (deși puține) dintre ideile muzicale care i-au consacrat. Ultima răbufnire se numește „Union” și a apărut în 1991, onorînd așteptările, mai ales prin piesa „Lift Me Up”, care readuce în circulație un grup de muzicieni care nu s-a temut niciodată de inovații.

De-a lungul unei tumultuoase și îndelungate (pentru scena rockului) cariere, YES ne-a ajutat să atingem stelele prin muzica lor atât de fastuoasă ce va rămîne (o spun chiar eu) la risc de a mă repe-ta în atenția melo-manilor mileniului viitor.

Marian IRIMIA
(va urma)

● **Cruceru Victor (Severin)** - și-am răspuns personal.

● **Nedea Cristinel (Cluj)** - aștept o proză superioară debutului.

● **Ovidiu Ruță (Cluj)** - am oprit trei din textele trimise.

● **Gugu Cristian (Vâlcea)** - am expediat numerele care îți lipseau.

● **Belei Aurelius (Brăila)** - sper să se rezolve problema difuzării și să nu mai pierzi nici un număr. Pentru mai multă siguranță, fă un abonament.

● **Englert Cristian (București)** - binișor scrisă, dar ideea lasă de dorit.

● **Florin Mehedințeanu (Craiova)** - am primit coletul.

● **Renate Milovan (Arad)** - pentru cineva care a debutat, am pretenții mai mari.

● **Vladimir Liviu Fenoghen (Brăila)** - „Linia” solicitată este ocupată.

Adrian BĂNUȚĂ

IMPORTANT!

- ◆ **Angajăm agenți publicitari.** Informații la tel. 312.71.35, după ora 16.00.
- ◆ **Zilele Sigma au fost amânate, din motive financiare, până la o dată ce va fi anunțată în Jurnalul SF.**
- ◆ **Vă reamintim că puteți trimite taloanele pentru sondajul JSF până la data de 28 mai a.c. Se va acorda un premiu pentru cel mai fidel cititor.**

Așa cum anunțam într-unul din numerele trecute, anul viitor va avea loc la Timișoara cel mai important eveniment al fandomului românesc EUROCONUL 1994.

□ În vederea pregătirii acestui important eveniment, simbătă, 15 mai a.c., la Timișoara a avut loc întâlnirea membrilor ARSFan care au stabilit: **comitetul de organizare al EUROCONULUI** - Cotizo Draia (program general), Laurențiu Nistorescu (compartimentul economico-financiar), Diogene Bihoi (artistic), Corneliu Secu (sponsorizare), Lucia Robitu (promotions), Dușan

Eurocon 1994

Bainsky (publicitate), Liviu Pîrvan (dealers), Nicu Gecse și Darius Luca (secretari, relații externe).

□ **Valoarea taxei de participare** - 20\$, până la 31 decembrie, 35 dolari până la 15 februarie, 45 \$ până la 31 martie.

Pentru români taxa de participare este echivalentul a 5\$.

□ **La EUROCONUL 1994** au fost invitați Joe Halde-man, John Brunner, Sam Lundwal, Daniel Walther, Stanislaw Lem, Lino Aldani, Frederik Pohl, Herbert Franke, Norman Spinrad,

Michel Jeury. Trei dintre aceștia vor fi membri de onoare. Fiecare dintre invitat va susține câte o conferință - la alegere - de 30 minute.

□ Teme propuse pentru EUROCON: **Lumi posibile, Dracula și antidracula, Religie și SF, SF de cealaltă parte a cortinei de fier.**

□ S-a lansat ideea unui concurs pentru sigla și afișul EUROCONULUI.

□ Au participat Mircea Oprea, Victor Martin, Cornel Secu, Cotizo Draia, Nicu Gecse, Constantin Cozmiuc, Silviu Genescu, Laurențiu Nistorescu.

A consemnat
Adrian BĂNUȚĂ

JURNALUL® S.F.

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef), Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BABEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU (Redactor)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Teme și motive S.F.

CONTACT SPAȚIAL: Întâlnirea cosmonauților pămînteni cu reprezentanți ai altor civilizații galactice. În general, literatura S.F. manifestă pesimism în privința șanselor de derulare pașnică a unui asemenea contact, pornind de la ideea că prezența în spațiu implică în subtext intenția de cucerire, deci presupune, a priori, un antagonism de interese. Starea conflictuală poate decurge și din incompatibilitatea schemelor raționamentelor mentale, a normelor de referință morale, a concepțiilor contradictorii despre viață și moarte, a unui nod total diferit de apreciere a binelui și a răului, a diferențelor de metabolism și de ordin biologic sau a gradelor diferite de evoluție și tehnică. În esență, această concepție reflectă la scară cosmică derularea primelor contacte ale conchistadorilor cu populațiile băștinașe, în perioada marilor descoperiri geografice sau reiau într-un nou context conflictele generate de lupta de împărțire a sferelor de influență pe care e-a cunoscut omenirea în a doua jumătate a sec.XIX și în sec.XX. Ideile generale provin din „Războiul lumilor” de H.G.WELLS, preluate și dezvoltate de mulți, foarte mulți autori, (în special de „space opera”) între care pot fi amintiți, cu creații notabile: KEITH LAUMER - ciclul „Retief, Diplomat at of Adverse” - „Tschai”, A.G.LARSON&R.THURSON - „Battlestar”, MURRAY LEINSTER - „First Contact”, ROBERT SHECKLEY - „Monștri”, ALAN DEAN FOSTER - „Alien”. Există și o tendință contrară, care tinde să imagineze contactul ca pe o întâlnire a două civilizații avansate, deci capabile să se înțeleagă reciproc, de a depăși neînțelegerile și nepotrivirile structurale, fără a se recurge la orfă: I.A.EFREMOV - „Cor Serpentis”, ROMULUS BĂRBULESCU&GEORGE ANANIA - „Statuia Șarpelui”, I.M.STE-FAN&RADU NOR - „Robinsoni pe planeta oceanelor”, WILLIAM KOTZWINKLE - „E.T.”, ALAN DEAN FOSTER - „Starman”

COPIL: vezi „Adolescent”.

COR SERPENTIS (Inima Șarpelui): stea strălucitoare situată în constelația Șarpelui. Titlul unei povestiri de I.A.EFREMOV, relatînd contactul spațial pașnic între pămînteni și extratereștri (al căror metabolism este bazat pe fluor și siliciu).

Mihaela și Cristian IONESCU

TPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INFECT

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR - tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Sorin STOIAN

Corectură:

Cristina VASILE

Montaj offset:

Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:
Marius TUCA

ECRAN FANTASTIC 1992

Retrospectivă-IV

În egală măsură SF și horror, **Alien** face trecerea la cea de-a doua categorie, anume filmele de groază. Genul horror, cel mai interesant în termeni cinematici, e din păcate și cel mai dezavantajat la contactul cu publicul român. Cele trei filme despre care se poate spune ceva (căci au mai fost risipite prin cinematografe și prostii abisale de tipul **Monstru sînger**) au fost, în ordinea difuzării, **Incubus** (1981, r.John Hough), **Subspecii** (1991, r.Ted Nicolau) și **Piranha 2: The Spawning** (1981, r.James Cameron).

Incubus se înscrie în seria filmelor exploatînd demonologia (un reprezentant mult mai celebru al acestui subgen horror e **Exorcistul** [1973, r.William Friedkin]) și ecranizează un roman de Ray Russell. Un incubus - demon erotic masculin, figurînd în credințele Europei medievale, comite un șir de crime într-un mic orașel californian, sfîrșind prin a fi demascat într-un final-surpriză. Dezvăluirea „neșteptată” e compromisă, nefiind pregătită prin nimic, iar gratuitatea ei reflectă evoluția mecanică a acțiunii și lipsa de miză a scenariului. Filmul nu e nici măcar prost, ci pur și simplu neinteresant - o realizare ca atîtea altele. În roman, demonul e posesorul unui falus imens și își violează victimele. S-ar putea ca opțiunea regizorală de „cumințire” a factorului sexual să fi contribuit decisiv la platitudinea filmului, întocmai ca o castrare.

Subspecii ar fi putut fi, în felul lui, o premieră pentru cine-

matografia română: primul horror autohton. Ted Nicolau a ales România, tentat de mîna de lucru ieftină și de realismul extraordinarelor (castelul Bran, în viziune occidentală sălașul lui Dracula, și exterioarele). Dar subregizorul american mai are multe de învățat. Prezența autenticului castel al lui Dracula nu conferă prin ea însăși realism; nefolosită, rămîne la valoarea unui pliant publicitar. Perseverînd în greșeală, pe ecran sînt desfășurați figuranți „autentici”, ba chiar se vorbește în română (deși vampirii localnici emit numai în engleză americană), există secvențe cu pretenții documentaristice (de pildă, cea din cimitir, noaptea). Rezultă un fel de geografie a nimănui aducînd neplăcut aminte de butaforiile horror-urilor din anii '30 (paradoxal, mai toate elementele fiind autentice și realiste, nu?), la care dacă adăugăm scenariul cretin, efectele speciale ridicole și, cu mare tristețe, imaginea lipsită de orice chichirez (operator e Vlad Păunescu - vă mai amintiți **Concurs**?), obținem în final un subprodus. Notabilă rămîne doar interpretarea vampirului rău, ca și figura sa încărcată de bestialitate. (Interesantă această tendință spre animalizarea vampirului. Filme ca seria **Fright Night** [1985, r.Tom Holland și 1988, r.Tommy Lee Wallace] sau **Dracula** [1992, r.Francis Ford Coppola] revin la metamorfozele implicite și la bestialitatea latentă a romanului lui Stoker, pîrînd a elimina definitiv imaginea vampirului ca aristocrat spilcuit, inițiată de Bela

Lugosi în 1931 și preluată apoi în anii '70 de casa engleză Hammer). Fanii americani au contrazis cele de mai sus: fără a fi un hit la box-office, **Subspecii** a „mers” suficient de bine pentru ca producătorii să revină în România pentru seriile 2 și 3, filmate în paralel în vara lui 1992. Ba chiar s-a înființat Castel Film Productions, condusă de...Vlad Păunescu. În iarna lui 1992 se lucra susținut la un film SF, **Mandroid**. Pe cînd, totuși, primele filme horror și SF 100% românești?

Piranha 2 e o urmare (acum sînt cel puțin cinci...) la **Piranha** (1978, r. Joe Dante). De ce urmare nu se știe, întrucît, în afara peștilor carnivori, alt element de continuitate nu există. Iar aceștia frizează, prin performanțe, absurdul: pasămite, noile piranii nici nu tre’ să mai trăiască în apă, decît atunci cînd o cere scenariul. De un kitsch și o prostie desăvîrșite, postsincronizat defectuos în engleză (filmul e făcut de o echipă italiană), filmat amatoricește (cadre ca la TVR, microfoane-girafă ițindu-se pe deasupra, supraexpuneri etc.), filmul îl are ca regizor pe... James Cameron (seria **Terminator**, **Aliens**, **Abyss**). Pus în această lumină, Cameron poate fi evaluat mult mai lesne în privința talentului regizoral. Din 1981 pînă în 1991, lui Cameron i-au evoluat bugetul, profesioniștii, efectele speciale și alegerea actorilor (e vorba de fizic și nu de talent). Cît despre stil, creativitate, viziune, Doamne, să mă ierți...

Cristian LĂZĂRESCU

Două sute de mii de dolari reprezintă suma plătită de COLUMBIA pentru a obține drepturile de autor ale lui James Gurney. Acesta este autorul unei cărți - jumătate roman, jumătate BD - în care se „povestește” și se „arată” aventurile unui tată și a fiului său, răpiți de delfini. Aceștia îi duc într-o lume uitată de timp, unde oameni și dinozauri trăiesc în liniște și pace. Efectele speciale vor fi realizate de o adevărată „Armada” de ordinatoare SONY (de altfel, firma care a cumpărat în 1989 casa de filme COLUMBIA), anunțînd o tehnologie revoluționară în realizarea imaginilor de

sinteză. ●După **TERMINATOR 2** s-au făcut și se vor face, multe „copii”, iată, însă, și un micuț avorton: T.C. 2000, în care androidul este foarte musculos și negru. Realizatorul, T.J. Scott,

ajutat de Bolo Yeung, J. J. Merhi, Billy Blanks și Mathias Hues, ca actori, ne „povestește” cum în secolul XXI legile sînt aplicate prin utilizarea strictă a artelor marțiale. Doi polițiști kickboxers îl înfruntă pe T.C. 2000, care este un adept al lui Bruce Lee. ●Eddy Murphy își pregătește

dinții. Nu este vorba despre nici o intervenție stomatologică, ci doar despre rolul principal din filmul ce urmează a fi realizat de **PARAMOUNT: A VAMPIRE IN BROOKLYN**, respectiv un

vampir negru: s i m - paticul B L A - CULA. ●Charles Band va realiza **ARCADE**. Acțiunea filmului pornește de la un joc, **ARCADE**, care face furori printre copii. Acesta constă într-un biomicrocircuit montat direct pe creierul jucătorului, într-un magazin specializat: **DANTE'S INFERNO**. Cu timpul, acesta crește în

putere, ucigîndu-și „purtătorii” prin amplificarea spaimelor interioare. Bineînțeles că în spațiile acestuia „joc diabolic” se află doi „răi”, care în final vor fi învinși de cel „bun”. Tot Charles Band este în spatele filmului **ROBOT WARS**, unde, în viitor, teroriștii reactivează un uriaș robot războinic, fost „personaj principal” în războiul dintre cele două emisfere, acum punct de atracție pentru turiști. În rolurile principale: Barbara Crampton (văzută și în **FROM BEYOND**), Dave Allen și, bineînțeles, robotul-scorpion.

Nicolae C.
ARITON

Totul se învîrtea în jurul meu sau eu mă învîrteam în jurul totului. Era multă lumină, dar eu atunci nu știam ce-i lumina, iar ea nu-mi permitea să simt limitele. Abia după un timp am întrezărit forme, forme multe ce mă înconjurau. În cele din urmă acestea s-au concretizat.

Așa a fost cînd am ieșit din mugure. Eram un boboc plăpînd, ce-mi agitam trei membre firave și alte cîteva care semănau mai mult cu fire din blana copacilor. Ceilalți, cei care mă asistaseră la naștere, erau dezamăgiți. Bineînțeles că la început nu mi-am dat seama de asta. Mai mult, cîteva fire vestește ce ar fi trebuit să fie membre sănătoase mă amuzau nespuse în acele momente. Nu aveam de unde să știu că în Mōram scria că: „În concordanță cu mărimea și numărul membrilor crește plăcerea”. Și chiar dacă atunci mi-ar fi spus-o cineva, nu cred că aș fi înțeles la ce se referea. Abia mai tîrziu am fost de acord cu așa numita „fire a lucrurilor”, „plăcerea este miezul existenței”, cel mai mare adevăr aflat vreodată. Și asta mă făcea să rîd.

Mi-au arătat viziunea care mi se cuvenea. Chiar așa mi-au și spus repetat- care mi se

nică nu îmi făcea plăcere, că pînă și bătrînul avea membre mai multe și mai mari ca ele mele. Deja simțeam că există o diferență între mine și bătrîn, între mine și ei, ceilalți.

Așa am aflat că eu eram unul dintre cei mai mici și că cei mici și cu membre meșchine alcătuiau o categorie aparte, care împart dragasmele altora, trăind în noroiul viziunelor unor bătrîni jechoși. Ei aveau copacii cei mai mici și erau desconsiderați pentru că nu-și puteau fecunda niciodată copacul, rămînd astfel niște paraziți și nu aveau dreptul nici la dragasme proprii. Și asta mă făcea să tremur tot, fiindcă eram singurul din categoria celor mici, care aveam un copac mare. Ba chiar aveam cel mai mare copac.

Între timp, chiar lîngă copacul meu răsărise un altul. Mugurul său s-a dezvoltat rapid și aproape la fel de mare ca al meu. Dar n-a avut dragasme pe timpul muguratu-lui deși învățăturile o spun în mod limpede: „Dragasmele apar după o perioadă de întuneric și una de lumină, după ce stăpînul și-a fecundat copacul. Dacă stăpînul nu este apt pentru actul fecundării, copacul său va rămîne pînă la moarte neîncercat”.

La un momet dat, mugurele a crăpat și

prima criză de furie era să-l omor pe bietul fost șef de familie. Deși bănuisem dinainte, nu puteam să cred totuși. Nēmernicul Gosirir, conducătorul tribului, ajunsese la această poziție în urma unui experiment-fecundarea unui copac pe timpul muguratu-lui-conform teoriei sale că astfel, copacii fecundați de cei potenți ar putea oferi dragasme, chiar dacă adevărații stăpîni nu ar fi în stare de fapt de un așa rezultat. Cu atît mai mult deci, ar fi bine ca fiecare copac să facă dragasme și înainte de naștere și după, pentru a oferi cît mai multe, spre o desfătare cît mai mare. După cum se știe, rezultatul a fost o eroare. Adică eu. Dar totul nu s-a oprit aici. Drept alinare pentru mine, tot Gosirir mă azvîrlise în groapa asta cu putreziciuni. Și ca un amănunt care îmi oferea un motiv în plus de furie și disperare, cea mai frumoasă dragasmă născută vreodată în ținutul nostru-Caoara-era fiica copacului meu. În nici un fel nu-mi puteam stăpîni gîndul că această minune îmi aparținea de drept.

Minunata Caoara

cuvenea. Și cînd am intrat acolo, totul s-a repetat-bezna, căldura și umezeala. O răsuflare greoaie, scurgerea sevei prin trunchiul copacului, apoi spațiul înghesuit al mugurelui și mirosul fetid al excrementelor neevacuate la timp.

O formă greoaie se mișca gîfîind pe fundul viziunii. Am crezut că este Născătoarea-Moarte cea cu două fețe, aburul ce sălășluiește în fiecare copac, stăpîna destinelor noastre, care venise să mă ia înapoi. Dar eu nu voiam. Am îmbrîncit forma de care mă speriasem și am țîșnit afară. Iarăși haos și lumină. Aveam impresia că mă născusem a doua oară, dar nu-mi mai venea să rîd. Mă simțeam străin.

În fața mea stătea un bătrînel, de la care am aflat imediat că este șeful familiei unde mă încadram. Cu această scîrnăvie de bătrîn am împărțit viziunea și după puțin timp și gretoasa-i dragasmă. Am reintrat și iarăși, moartea se țîra pe fundul viziunii, prin noroi. Era dragasma bătrînului.

La început totul a fost bine. Nu știam că acea dragasmă e prea bătrînă pentru mine și nici că viziunea nu mai era de mult decît o hazna. Ei, ceilalți, mă așezaseră acolo și mi se părea normal ca acolo să-mi fie locul. Totul, plăcerea fornăind prin excrementele din-fundul viziunii, gemetele bătrînului libidinos călare pe moarte, freamătul membrilor mele subțiri în căutarea plăcerii ascunse, pe care orificiile bătrînei dragasme o pierduseră, totul a durat pînă cînd am luat în seamă învățăturile Moramului. Ele îmi arătau limpede că dragasma cea vîrst-

din el s-a rostogolit într-o lume haotică și luminoasă, pentru a se bucura de plăcere, un nou boboc. Puternic, uriaș, cu unsprezece membre dintre care cinci gigantice. Același boboc a devenit imediat, în locul bătrînului, șeful familiei din care făceam parte. I se prevedea un viitor strălucit.

Eram uimit. M-am regăsit singur. Nu-i greu să-ți dai seama cînd nu ești dorit, cînd ești doar o eroare. Am început să mă interesez mai îndeaproape de învățăturile Moramului. Atunci am înțeles mai bine și simțeam cum adevărul se strecoară ca un fir rece care mă paralizează. „Dragasmele sînt cele care justifică existența lumii. Ele apar datorită nouă, pentru plăcerea noastră, a fiecăruia în parte. Dragasmele sînt produsul copacilor, numai atunci cînd aceștia sînt fecundați de propriii stăpîni”. Deci, proprii stăpîni. Eu eram stăpînul propriului meu copac, dacă se poate spune așa ceva. Iar eu nu-l fecundasem niciodată, nici pe al meu, nici pe al altora. De fapt nici nu aș fi avut cum. Și cu toate acestea, copacul fusese plin de dragasme în momentul în care am ieșit din mugure. Nu aveau nici un rost tot soiul de raționamente, era clar. Cineva fecundase copacul cînd eu eram în mugure și astfel apăruseră dragasmele. Avînd deci dublă sarcină, nu-mi mai putea oferi întreaga porție de sevă. Ca dovadă, în loc să cresc normal, am rămas un prăpădit.

Imediat am luat jigodia de bătrîn de-o parte și l-am chinuit pînă am scos adevărul. Astfel am aflat secretul neputinței mele. În

La puțin timp bătrînul muri. Copacul său își consumase tot solul și se prăbușise. Imediat stăpînul său îl urmase, chemat de Născătoarea-Moarte. Conform tradiției, bătrînul a fost luat și legat de trunchi, apoi amîndoi au fost aruncați în hăul clocotitor unde mai înainte copacul își avusese înfipte rădăcinile, toate astea petrecîndu-se rapid, pînă să înceapă coagularea. Iar eu rămăsesem singur în bezna urît mirositoare a viziunii. Singur cu moartea mea.

Moartea se țîra pe fundul viziunii, răvășind mîzga și încercînd să se gudură pe lîngă mine. N-am azvîrlit-o în drum așa cum merita. Aveam de respectat o promisiune. Însă am legat-o într-un colț al viziunii ca să nu mă tot ating de ea. Nu mai puteam suporta dragasme bătrîne.

Eram în cea de-a treia perioadă a

întunericului. La un moment dat a început să plouă. Un ropt liniștit. Ploaia era caldă, dulce și galbenă. Bogată și sățioasă cum nu mai fusese de mult pe la noi. Am ieșit cu toții în câmp și ne-am hrănit. Când s-a terminat, am început să ne bălăcim în noroi ca să ne îmbibăm cu cât mai multă hrană. La un timp destul de scurt de la masa celei de-a treia perioade, a început o altă ploaie. În așezări era sărbătoare. Au ieșit cu toții în câmp, lacomi și fericiți. Inițial am avut același impuls. Însă în momentul următor mi-a venit ideea.

M-am strecurat pînă la vizuina lui Gosirir, m-am uitat cercetător în jur, apoi am intrat. Cald, luminos și uscat. Mirosea puternic a excremente și sudoare. M-am simțit ațîțat. Dintr-un compartiment se auzea o răsunare adîncă. N-am fost curios, îmi era frică. Fiecare ascunde cîte un secret și de cele mai multe ori ele sînt înfricoșătoare. Am intrat direct la dragasme. Ca orice șef de trib și Gosirir își permitea mai multe. Fiecare proaspătă și frumoasă, cu orificiile exact aranjate pentru cîte o parte a nemernicului. Dar între toate, Caoara strălucise.

Cînd am dat buzna, m-au privit curioase. Am mulțumit Moramului că nu aveau cu ce să țipe. Totul fusese parcă aranjat pentru mine. Ah, Sfinte Moram, cînd am văzut-o însă pe ea, pe minunata și nemaipomenita Caoara, am simțit cum toate membrele mi se întind de plăcere. Adevărul este că noi, eu și Caoara, nu prea ne potriveam. În primul rînd avea mai multe orificii decît membrele mele și ce este mai important, le avea și altfel dispuse. Iar singurul orificiu care îmi corespundea ca poziție, era prea mare.

Totuși n-am stat să mă gîndesc mult și m-am repezit la regina lui Gosirir. Am imobilizat-o, apoi continuînd lupta cu ea, de data asta pe alt plan, am încercat să găsesc o soluție. În fine cum nu exista nici o soluție, numai simpla hîrjoneală m-a umplut de plăcere pentru toată viața. Am ieșit amețit de fericire și m-am întins în ploaie, chiar acolo în fața vizuinii lui Gosirir. Mă legănam plin de plăcere și înghițeam inconștient hrana.

Apoi situația s-a repetat, devenindu-mi de atunci o obsesie. M-am trezit înconjurat de ei, ceilalți, exact ca în momentul cînd ieșisem din mugure. Ploaia încetase de mult. Și la fel ca atunci eu rîdeam de fericire, în timp ce ei mă priveau de data asta cu ură. Reprezentaseam pentru ei un eșec de care le era rușine, o reîmprospătare permanentă a sentimentului vinovăției. Încălcaseră legea în ceea ce mă privește și trebuiau să șteargă aceasta. Aveau nevoie de un motiv. Acum motivul exista.

Judecata a fost scurtă. Deși eram nedreptățit, pentru că simțisem plăcere doar știind că mă aflu peste incredibila Caoara, nu și din alte motive mai practice, am primit totuși sentința fără să șovăi și să mă umilesc, nu înainte de a le preciza însă, că o să încerc pe rînd toate dragasmele șefilor, ca să-mi pot justifica pedeapsa. Voiam să

fiu păcatul care îl urmărește în cea mai ascunsă vizuină și chiar în orificiile oricărei dragasme.

Ca urmare a sentinței, am fost dus către Lac. Acesta nu era prea mare, însă era foarte adînc. Era un loc care duhnea îngrozitor. În componența Lacului nu exista crescitor. Trebuiau să mă lase în lichid un anumit interval stabilit de ei în funcție de mărimea vinovăției. Apoi urmau să mă scoată cu membrele mult diminuate sau poate fără membre. Intervalul de timp nu-l cunoșteam.

Cînd m-au aruncat, Lacul m-a privit rece și indiferent. Am început să mă sufoc. După un timp mă încrețisem tot, iar membrele îmi arătau ca veștede. Pîrîiam în mine și atunci m-a apucat frica. Aș fi vrut să strig, dar lichidul mă umplea. Îmi intrase pînă la oase, nu-mi mai puteam controla porii. Îmi era greață. Cînd m-au scos eram aproape inconștient. Am căzut în noroi, mi-am deschis porii și am vărsat toată ploaia înghițită. Am leșinat imediat, într-o băltoacă de hrană pe jumătate digerată și lichid lipsit de crescitor.

După aceea nu știu ce s-a mai întîmplat. Acum însă mă aflu în Așezarea Redușilor. Sfinte Moram, trebuie să existe o ieșire. Ajută-mă!

Întotdeauna mi-a fost frică de exterior. Nu mai știu cînd am fost culeasă de către El, de către stăpîn și adusă aici. De atunci însă, nu am mai vrut să ies. Aici este cald și bine.

Îmi plăcea să mă-bălăcesc pe fundul vizuinii. Lichidul este dulceag și unsuros. După ce mă tăvăleam prin el, orificiile îmi deveneau alunecoase, iar pentru stăpîn era o adevărată desfătare. Dar asta a fost de mult, pentru că de la un timp nu mai simțeam nimic. Mă tăvăleam prin lichid de fiecare dată cînd vedeam că intră El, și-l așteptam să-și satisfacă plăcerea, apoi mă retrăgeam în colțul meu. În vizuină este întuneric. E mai bine așa. Altfel, dacă aș vedea în fiecare zi aceiași pereți, m-aș plictisi. Așa, întunericul mărește spațiul. Uneori îmi era frică că nu o să mă mai întîlnesc cu stăpînul, că nu o să mă mai găsească. De aceea, ori de cîte ori intra, eu mă apropiam de El.

Dar odată a intrat un străin și fiind întuneric l-am confundat. După un timp însă, s-au întors împreună, stăpînul și străinul. De atunci am locuit toți trei.

Cînd nu mă băga nimeni în seamă, stăteam și ascultam. Exteriorul ajunge la mine sub forma unui murmur confuz din care reușesc să desprind realitatea. Așa am aflat despre străin și atunci am vrut să-l ajut. M-am bălăcit și pentru el și i-am creat plăcere. Era foarte stîngaci și nepotrivit. Dar eu voiam să-l ajut. Cu timpul însă a început să se izoleze într-un colț al vizuinii și să mă ocolească.

La un moment dat stăpînul a început să înțepenească pe mine. După cîteva zvîcnituri a rămas încremenit. M-am scuturat și a

căzut ca un pietrol în mormanul de resturi. Nu se mai ocupaseră de ele, nici El, nici străinul, de foarte mult timp. Străinul l-a luat și l-a tîrît afară. Din momentul acela nu l-am mai văzut. În vizuină parcă este mai frig. Eu mi-am pierdut obiceiul de a mă tîrî prin lichid. Am mai încercat să văd, poate străinul s-a răzgîndit. Însă, m-a luat și m-a legat în colțul opus lui, unde lichidul e mai adînc, lîngă grămadă de resturi.

De atunci stau legată și ascult exteriorul. Uneori cad într-o stare de somnolență în care nu mai aud și nu mai simt nimic. Alteori, frigul mă cuprinde și încep să fiu iar atentă la zgomotele din afară. Imediat după a doua ploaie, cînd lichidul aproape umpluse vizuina și mă învelea cald și liniștor, am auzit printre altele și de străin. Nu-mi pot explica de ce s-a dus să găsească plăcerea în altă parte, cînd mă avea pe mine, aici. Multe zvonuri vorbeau de el cu milă, altele ascundeau ceva. N-am știut niciodată cine a fost cu adevărat străinul. Poate că-și merită cu adevărat pedeapsa.

De cînd l-au luat și pe el, nu a mai călcat nimeni pe aici. Stau și aștept legată în colțul cel mai îndepărtat, lîngă resturi, poate apare vreun nou stăpîn. Cred că atît întunericul cît și timpul lasă urme. Dar mai ales singurătatea. Sînt din ce în ce mai slăbită.

Era mai cald ca de obicei. Trecuse a șasea perioadă a luminii și venise iar cea a întunericului. Fecalul evadează și se reîntorsese în Așezarea lui. La început o ocolise, preferînd împrejurimile. Apoi, s-a ivit procesiunea și el a pornit s-o urmărească. În fruntea alaiului era Șeful Așezării. Marele Conducător care își fecundase copacul de cinci ori și produse plăcerea supremă pentru două dragasme. Și cu toate că acum era bătrîn și spurcat ca orice bătrîn, încă mai avea unsprezece dragasme. În legătură cu acestea, Fecalul își închipuise de multe ori cum Șeful cel mare le așternea una lîngă alta într-o anumită ordine, apoi se rostogolea peste ele, îmbucîndu-se perfect cu fiecare pe partea cuvenită. Nu putea decît să rîdă amar de fiecare dată cînd își imagina asemenea lucruri.

Același bătrîn, venise să se închine acum în fața celui pe care toți îl numeau viitorul șef al Așezării, chiar dacă acesta nu se născuse încă. Atunci

Fecalur a văzut și toată ura și speranța s-au strîns în noua idee.

Procesiunea se oprise în fața unui copac uriaș ce-i depășea pe toți ceilalți, inclusiv pe cel al actualului Conducător. La rădăcina lui trona un mugure enorm. Din el trebuia să iasă un adevărat colos. Cu toții au rostit din învățăturile Moramului, au simulat plăcerea și ritualul fecundării copacului, apoi au plecat.

Cînd liniștea cuprinsese iar împrejurimile, Fecalur ieși din ascunzătoare. Simulă în batjocură plăcerea apropiindu-se în același timp de mugure, iar apoi se năpusti și-i sfîșie învelișul. În pajiște se rostogoli o bucată de materie inertă, ajunsă doar la mijlocul mugurului, al cărei drum spre viață, plăcere și lumină, fusese astfel întrerupt. Un miros greu îl învălui. Fostul viitor Șef al Așezării duhnea îngrozitor. Era umed și slinos. Seva copacului, acea pastă dătătoare de viață, se pierdu în sol. Fecalur nu rămase mult pe gînduri. Luă victima, o scoase din zona copacilor și se îndreptă spre Lac. Acolo îi dădu brînci în lichidul care se desfăcu diferent. Se feri cu grijă să nu fie stropit, după care se întoarse grăbit la marele copac.

Aerul rece începuse să coaguleze pasta cleioasă. Își deschise porii și asimilă puțină, însă în momentul următor o vîrsă și se clătina scîrbit. Era gata să renunțe, însă mai încercă o dată. Înghiți tremurînd și mulțumi Moramului că a reușit. Intră în sfîrșit în mugure. Era cald, pasta îl acoperea pe trei sferturi. Mirosea însă mai greu decît în fosta lui vizuină. Se stăpîni, luă din pastă și lipii ruptura de deasupra lui.

Acum era beznă și liniște. De fapt se auzea doar șipotul sevei prin trunchi. Se concentra înspre afară și distinse la început mai încet, apoi mai tare, exteriorul. Auzea vîntul, dragasmele neculese producînd un soi de gemete prin contorsiunile trupului, copacii trosnind de bătrînețe, dar în special vîntul. Ireal, dominant, înfricoșător. Șuieratul lui tăios acoperea de cele mai multe ori restul zgomotelor. Uneori însă, ropotul ploii îl alunga. Atunci totul era tăcere. Se auzeau doar picurii grași spărgîndu-se de mugure. După care, împreună cu vîntul începeau iar gemetele.

Odată a izbucnit furtuna. Vîntul se transformase într-o lamă. Îl simțea încercîndu-și tăișul pe foaia catifelată a mugurelui, care se zbătea gata să scape din strînsoarea cîrcelului. Ploaia s-a pornit brusc și a început să biciuiască totul cu ură. Era ca o răzbunare. Nimeni nu ar fi rezistat acum să mănînce. Gemetele se întetiră. Un șuier pocni cu violență mugurele și cîrcelul trosni. Simultan, o rafală de ploaie aproape străpunse învelișul și un scîrșit prelung sfredelii întunericul. Scîrșitul

era tot ce putea să scoată mai mult din ea, o dragasmă. Pala de vînt și ploaia îi produsese plăcerea supremă. Copacul respectiv purta acum o dragasmă moartă.

Fecalur nu mai suporta. Trecuse mult timp de cînd intrase în mugure și se simțea deja întărit. Țîșnii prin învelișul sfîșiat, răspîndind în jur stropii calzi de sevă. Se ridică clătîindu-se, apoi se întinse ignorînd furtuna. Era puternic. Masiv, cu trei membre imense străpungînd întunericul, stătea în rafale nemișcat și sătul. Era capabil să găurească orice copac și chiar asta și făcuse. Se lipi de copacul gazdă, cel mai mare din zonă. Presă puternic și străpunse. Pasta se prelinse pe trunchi. Mai așteptă lipit cît seva să primească informația completă și să-i permită desprinderea, după care se retrase gîfîind.

Se născuse o dată și murise. Acum se născuse a doua oară și voia să-și ia revanșa pentru primul eșec. Însă trebuia s-o caute într-o altă Așezare. În drum spre ieșirea din zona copacilor văzu două dragasme rătăcite. Se apropie, însă imediat rămase încremenit. Uită orice plan. În fața lui era Caoara. Cînd îl văzu, ea se retrase

repetă pentru a treia oară. Era înconjurat, iar în fruntea blestemăților se afla tot nemernicul Gosirir. Plecase s-o caute pe Caoara și-i găsise pe amîndoi. Corpul lui Gosirir era zguduit de durere și furie. Nu mai urmă nici o judecată. În calitatea sa de Șef al Așezării și de victimă, dădu sentința pe loc. Și Fecalur se supuse pentru a treia oară, de data asta victorios. Dăduse lovitură de grație.

Ceilalți îl trîntiră în noroi. Vîntul îl mușca cu sălbăticie și ploaia înfigea țepi în el. Îl culcară și-l tăvăliră prin mîzgă, lovindu-l fără milă. Apoi îl fixară pe o parte, cu membrul care îi produsese lui Caoara plăcerea, în sus. După cîteva momente acesta îi zbură tăiat din rădăcină și se prăvăli în mocirlă, scurgîndu-și vлага în lichidul alterat. Fecalur înțepeni înnebunit de durere. Aceasta era pedeapsa maximă admisă de Moram pentru cel mai mare rău posibil. Însă nemernicul Gosirir se repezi și-i reteză și celelalte două membre uriașe, care se rostogoliră pînă lîngă trupul neînsuflit al minunatei, ca pentru a-i arata prețul plăcerii. Ceilalți îl opriră cu greu pe Gosirir și după ce acesta se mai liniști se reîntoarseră în Așezare.

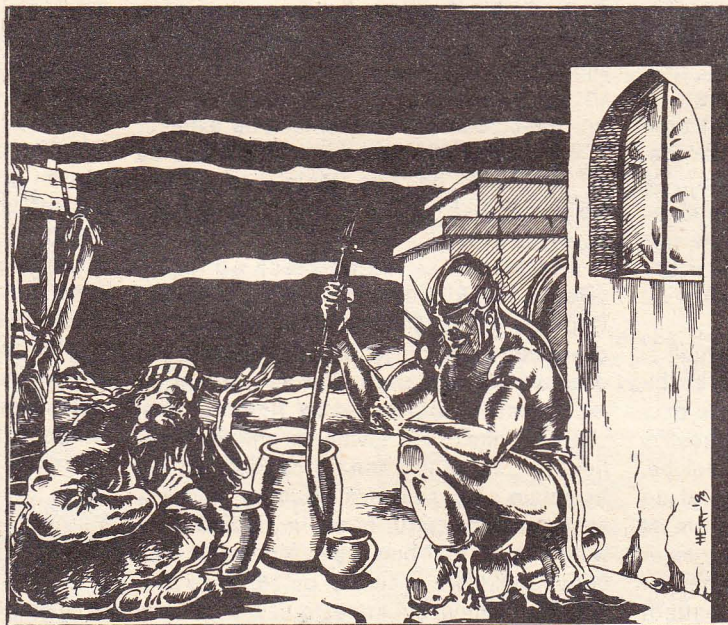
Fecalur se ridică anevoie. Începea să înțepenească. Ajunse lîngă Caoara și se prăvăli asupra ei. Se unii cu ea, apoi o strînse lîngă el cît putu de tare și rămase așa.

Furtuna nu se potoli mult timp. Fulgerele brăzdau cerul, dragasmele gemeau sufocate de dorință, vîntul urla a durere și spaimă, iar ploaia îmbibase tot solul și plîngea cele două trupuri care se pietrificaseră. În urma furtunii rămase o ploaie molcomă, care umplu țînutul cu bogăția hranei.

În zorii perioadei de lumină, în marginea zonei copacilor, sclipea sub stropii de lichid o stîncă închisă la culoare. Ei, ceilalți,

împinseră stîncă pînă în cîmpie, unde o așezară pe locul cel mai ridicat cu putință, denumind-o Stîncă Minunatei Caoara și a sărmanului Fecalur.

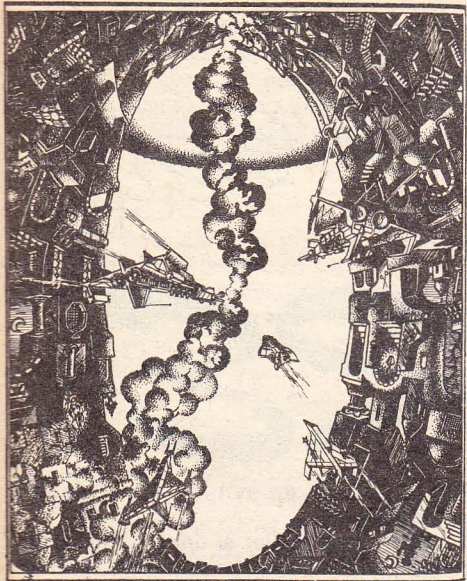
În ce privește dragasmele născute din Fecalur în ultima lui noapte, acestea au rămas neculese. Au fost intitulate Preotesele Cultului Fecaluric și au rămas pe locul unde s-au născut, înfăptuind la începutul fiecărei perioade Ritualul Ploii și dăruind plăcere oricărui drumeț care se abate pe la Copacul Sfînt. Aceasta însă a fost de mult și ele nu mai există acum. Se spune însă că doar vîntul a reușit să le aducă plăcerea supremă. Se mai spune că vîntul ar fi chiar Fecalur, iar fulgerele care luminează de fiecare dată momentul plăcerii supreme este însăși minunata Caoara.

speriată. Încercă s-o atingă, dar zîcni ca arsă. Atunci îi propuse să fugă cu el, o rugă, o imploră și se umili în fața ei și a însoțitoarei. Însă fără rezultate.

Nu mai rezistă și se aruncă asupra ei. Încăierarea dură puțin de data asta. Pe însoțitoare o strivi de primul copac și în scurt timp Caoara gemea sub greutatea lui. După încă o împotrivire scurtă, minunata își exprima plăcerea supremă printr-un scîrșit ascuțit, după care rămase nemișcată. Murise atingînd momentul cel mai înalt posibil, așa cum și-ar fi dorit orice dragasmă. Murise de plăcere. Fecalur rămase cîteva momente nemișcat, apoi prinse să caute plăcerea în continuare în orificiile moarte. Se zbătea neputincios, cu disperare.

Cînd în sfîrșit renunță și se ridică epuizat de pe corpul inert, scena fatală se

Avea ordine precise, din momentul plecării. Era o sondă inteligentă care nu greșea niciodată.

Întruchipa visurile proiectanților, arta constructorilor. Dar mai ales era inteligentă din inteligența civilizației care o crease și pe care o reprezenta.

Călătorea în cosmos de mult și nu întâlnise civilizații cu adevărat inteligente. Programul auxiliar o îndemna să sperie. Uneori, plictisită de atîta sperat, cataloga civilizațiile la

repezeală. Mai ales cînd densitatea lor era de două ori sub cifra medie. Făcea astfel economie de timp și energie, cu toate că nu era neapărată nevoie.

Acum se apropia de o planetă unde semnalase viață. Era destul de supărată, avea o defecțiune în sistemul energetic și dorea să termine repede cu analiza pentru a se apuca de reparații. Branșă sistemul care îi furniza ordonat, conform unui algoritm, datele despre planetă: volum, densitate mijlocie, suprafață, viteză medie pe orbită, accelerație gravitațională, albedoul. Era cel mai important dintre toate. O interesa în special capacitatea de reflexie a undelor electromagnetice de frecvență foarte mare. Rațiuni de ordin strategic, să zicem.

Apoi urma catalogarea: constantă de localizare, codul sistemului, albedoul. De exemplu, planeta aceasta va fi de acum înainte: G2-CY-A12. Îi plăcea cum sună. Ordonase cifrele după criterii estetice. Totul era prevăzut în program. Se putea considera perfectă.

După catalogare cerceta eventualele forme de viață. Structura chimică pe care o aveau, metabolismul, modul de reproducere. Dacă aveau activități protointeligente sau nu. Abia apoi evalua gradul de inteligență.

Elementele minerale descoperite pe această planetă erau alcătuite din materiale feromagnetice. Se deplasau în interacțiune cu rocile de la suprafață. Principala lor ocupație: „jocul cu pietrele”.

Folosindu-se de câmpul magnetic propriu ridicau bucăți de rocă de diferite mărimi, imprimîndu-le prin atmosferă traiectorii bizare. Le adunau pentru a forma diferite alcătuiuri, le împrăștiau, le grupau din nou. Dar aceste manifestări nu puteau fi considerate inteligente. Pe ultima centură de asteroizi cercetase niște elemente care descompuneau lumina albă în razele spectrului. Din acestea foloseau opt nuanțe ale culorilor albastru și verde, pe care le roteau alternativ, cu diferite viteze, în jurul unui ax imaginar, alcătuiind evantaie luminoase. Ce era inteligent în asta?

Definiția inteligenței pe care o cunoștea nu admitea nici un dubiu: un element posedă inteligență dacă are manifestări externe ale procesului de gîndire, acestea fiind Limbajul crionis, Arta însingurării sau cel puțin Sublima părăsire de sine și, în plus, un coeficient de seriozitate de peste cincizeci la sută. Iar elementele de pe G2-CY-A12 nu aveau așa ceva. Deci, lucru clar, nu erau inteligente. Însă puteau fi folosite ca sursă de materiale feromagnetice foarte pure. Consideră dosarul închis și porni mai departe. În neant..

Luase direcția unei planete dintr-un sistem solar învecinat, atrasă de semnalele electromagnetice pe care le recepționase din sectorul acela. Erau generate artificial, fără îndoială. Catalogase cîteva sute de emisiuni ce împînzeau o bandă largă de frecvențe. Speranțele îi creșteau.

Ajunsă în apropierea planetei, cu tot entuziasmul care o cuprinsese, acționă ordonat, după algoritm. Înregistră volumul, densitatea mijlocie, suprafața, viteza medie pe orbită, accelerația gravitațională, albedoul. Catalogă: G3-CW-A39. Din multitudinea de

SONDA

viețuitoare care populau planeta se concentra asupra unei specii care îi atrase de la început atenția. Ea producea emisiunile electromagnetice pe care le detectase. În afară de această activitate părea să aibă o manie ciudată. Elementele ei scrijeleau cu încăpăținare scoarța astrului natal într-o acțiune căreia, deocamdată, nu reușea să-i descopere finalitatea. Foloseau materia astfel obținută în scopuri stranii: o aglomerau în grămezi întinse pe suprafețe foarte mari, hrăneau cu ea elementele ce păreau să o metamorfozeze, foloseau produsul finit la alcătuirea unor noi grămezi ce aveau o organizare geometrică primitivă.

Sonda era dezamăgită. Aceste elemente erau protointeligente, doar atît. Le compătimea. Cîtă risipă de energie! Pentru ce? O specie cu disponibilități cum părea aceasta, putea ajunge departe. Dar nu astfel, risipindu-și puterea de muncă în neștire.

Își îndreptă atenția, conform algoritmului, spre posibilitățile de folosire a planetei, trecînd în revistă datele acumulate din analize. Fu surprinsă de cifra albedoului. Treizeci și nouă la sută! Planeta era foarte potrivită pentru stațiile de pompare energetică. Însă elementele constituiau un factor perturbator. Transformînd morfosfera, chiar într-un timp destul de îndelungat, afectau și cifra albedoului. Trebuiau eliminate. Nu dispunea de o energie suficient de mare pentru a le transporta, pe toate, pînă la o planetă care avea condiții asemănătoare. Va selecționa cîteva exemplare pe care le va aclimatiza undeva, salvînd specia. Restul vor muri. Va schimba raportul gazelor din atmosferă.

Selecția o făcuse după criteriul calității individuale. Elementele trebuiau să aibă dezvoltată cu precădere acea latură a protointeligenței, înfîlinită și la elementele inteligente, care să favorizeze transportul: Arta însingurării. Găsise cu greutate cîteva reprezentanți potriviți dintre miliardele care alcătuiau specia. Norocul făcuse ca aceștia să aibă și altă caracteristică a inteligenței. Sublima părăsire de sine, lucru foarte rar înfîlinit la ființele protointeligente.

Naveta de serviciu plonjă în oceanul atmosferic al planetei, îndreptîndu-se spre o aglomerare geometrică situată în emisfera nordică și se opri la cîteva metri deasupra acesteia.

Paznicul instituției se trezi brusc. Privi panoul de control. Totul părea să fie în ordine. „Hm, am ațipit” își spuse și se ridică de pe scaun pentru a se mișca puțin. La fiecare genuflexiune cheile de la brîu îi zăngăneau vesel.

Atmosfera din încăpere devenise înăbușitoare. Deschise geamul, inspiră cu poftă aerul rece al nopții. Înălțîndu-și privirea spre stele, descoperi uimit un obiect ce plutea la cîteva metri deasupra curții. O sferă. Răspîndea un halou albastru. Aerul mirosea a ulei ars, un bîzîit porni să cînte îngînat, molcom, apoi tot mai tare, nestăvilit. Se aprinseră proiectoarele din curte, alarma panoului de control cîrîia acompaniată de luminile pîlpînde ale becurilor de avarie. Electromagnetul ialei de la ușa țacănea sacadat.

Paznicul se repezi la telefon. Își retrase grăbit mîna. Receptorul frigea. Încercă să iasă. Ușa era blocată. Reveni la geam și se propti în gratii, înjurînd. Dezastrul tocmai începuse.

Rînd pe rînd se deschideau ușile camerelor din Corpul Special. Geamurile se spărgeau cu zgomot, gratiile erau smulse din pereți de forțe nevăzute. Nebunii ieșeau pe coridoare, unii tăcuți, serioși, alții declamînd cu fervoare sfîrșitul lumii, rupînd de pe pereți inscripțiile „ATENȚIE, BOLNAVI PERICULOȘI”. După ce au distrus tot ce se putea distruge au pornit spre curtea spitalului, trecînd cu nonșalanță prin ușile de siguranță care se deschideau cu docilitate în fața lor.

Sfera albastră a coborît, înghițînd rînd pe rînd pasagerii. S-au urcat în ordine, rîzînd fericiți, făcînd semne prietenoase paznicului ce stătea la geam. Apoi s-au pierdut între stele. A rămas doar bîzîitul dinainte. Acționa ca un catalizator, obligînd azotul din atmosferă, inert în condiții obișnuite, să se combine cu oxigenul. Se forma dioxid de azot, iar oxigenul din aer se consuma, încet...

Leamrîi îi spuneau PĂDURE

Era incredibil. Înebuniseră cu toții. Blestemata de planetă îi aiurise pe toți, plimbându-i în țara viselor, împreună cu creechii. Tot nu-i venea să creadă cele văzute la „conferință” și la ședința ce urmasse, nici dacă le-ar fi urmărit înregistrate pe peliculă. Comandorul unei nave a Flotei lingind cizmele unor umanoizi. Ingineri și tehnicieni piuind și guiînd înaintea unui aparat aiurit, prezentat de Cetianul Păros cu o grămadă de ifose, de parcă MCI-ul nu fusese anticipat teoretic, cu ani în urmă, de știința pămînteană! Umanoizii furaseră ideea, o adaptaseră, și-i spusese „ansiblu”, ca nimeni să nu-și dea seama că de fapt era un MCI. Lucrul cel mai oribil fusese însă conferința, cu nebunul ăla de Lyubov, aiurînd și plîngînd, și cu colonelul Dongh lăsîndu-l să se dea în spectacol, lăsîndu-l să-l insulte pe Davidson, statul-major și întreaga colonie, în timp ce ăia doi străini, maimuțica sură și uriașul alb, stăteau și rînjeau la oameni.

Fusese rău, destul de rău. Lucrurile nu se transformaseră în mai bine nici după plecarea lui Shackleton. Nu-i păsa că fusese trimis în tabăra din Noua Javă, sub comanda maiorului Muhamed. Colonelul trebuia să-l disciplineze; în realitate, bătrînul Ding Dong fusese probabil încîntat de raidul lui Davidson pe insula Smith; raidul însemnase însă o încălcare a regulamentului și Davidson trebuia să fie pedepsit. Perfect, așa erau regulile jocului. Regulile nu prevedeau însă dispozițiile care curgeau de-a valma din televizorul ăla căruia îi ziceau ansiblu - noul lor zeu metalic de la statul-major.

Ordine de la Biroul Administrației Coloniale din Karachi: **reducerea contactelor Pămînteni-Athsheeni doar la cele propuse de băștinași. Cu alte cuvinte, nu mai puteai intra în țărul creechilor pentru a cere voluntari la muncă. Folosirea muncii voluntare nu este recomandată; folosirea muncii obligatorii este interzisă.** Și alte chestii la fel... Atunci cum dracu' să facă treabă? Pămîntul mai voia lemnul sau nu? Continuau să trimită cargouri automate spre Noul Tahiti, nu? Cîte patru pe an, fiecare revenind la mama Terra cu bușteni în valoare de treizeci de milioane de neodolari. Sigur că tipii de la Dezvoltare voiau banii ăia, nu? Erau oameni de afaceri. Orice timpit își putea da seama că mesajele nu proveneau de la ei...

Statutul colonial al Planetei 41 - de ce nu-i mai spuneau Noul Tahiti? - este reconsiderat. Pînă la adoptarea unor decizii, coloniștii trebuie să manifeste o deosebită atenție în toate relațiile cu băștinașii... Este absolut interzisă utilizarea oricărui tip de arme, cu excepția celor mici, folosite în autoapărare - ca pe Pămînt, numai că acolo oamenii nu aveau dreptul la absolut nici un fel de armă. Atunci, ce dracu' mai avea rost să vii, douăzeci și șapte de ani-lumină, pe o planetă de frontieră, și după-ăia să ți se spună: nu arme, nu napalm, nu bombe, nu, nu, stați jos, băiețași, și lăsați-i pe creechi să vă scuie-n ochi și să cînte, și după-ăia să vă bage un cuțit în măruntaie și să vă ardă tabăra, dar nu faceți nici un rău micuților verzișori, nu, domnule!

Se recomandă stăruitor o politică de evitare; sînt complet interzise agresiunile sau represaliile.

De fapt, ăsta era miezul tuturor mesajelor și orice cretin putea spune că nu era stilul Administrației Coloniale. Nu se puteau schimba într-atît în treizeci de ani. Erau oameni practici, realiști, care știau ce înseamnă viața pe planetele de frontieră. Pentru orice om care nu se ținise era limpede că mesajele „ansiblului” erau niște falsuri. Poate că fuseseră implantate direct în mașină, un set întreg de răspunsuri la întrebările cele mai probabile, selectate de un computer. Inginerii afirmaseră că și-ar fi dat seama; poate că așa era. În acest caz, obiectul comunica într-adevăr instantaneu cu altă planetă. Planeta aceea nu era însă Pămîntul! Nici vorbă de așa ceva! La celălalt capăt al firului nu erau oameni, ci străini, umanoizi. Cetiani, probabil, deoarece mașina era construită de ei și pentru că erau niște diavoli inteligenți. Ei reprezentau tipul care s-ar fi zbatut pentru supremația interstelară. Bineînțeles, hainishii erau în cîrdășie cu ei; toate chestiile alea, de ți se

rupea inima, din directive, erau în stilul lor. Nu-ți puteai da seama care le era scopul; probabil că urmăreau slăbirea guvernului terran, implicîndu-l în afacerea asta cu „liga planetelor”, pînă ce străinii ajungeau atît de puternici încît puteau prelua conducerea cu forțe. Planul lor în legătură cu Noul Tahiti era însă ușor de întrevăzut. Aveau să-i lase pe creechi să-i extermine pe oameni. Legau mîinile oamenilor cu o grămadă de directive false emise de „ansiblu” și lăsau să înceapă masacrul. Umanoizii se ajută între ei; șobolanii îi ajută pe șobolani.

Iar colonelul Dongh înghițise pilula. Intenționa să respecte ordinele. Chiar îi spusese lui Davidson: „O să respect dispozițiile statului major de pe Terra și, pe

Dumnezeul meu, Don, o să le respect și tu, iar în Noua Javă o să-l ascuți pe maiorul Muhamed”. Bătrînul Ding Dong era stupid, dar îl plăcea pe Davidson, și acesta îl îndrăgea la rîndul său. Nu mi-ar fi putut asculta ordinele, dacă ele însemnau trădarea rasei umane înaintea unei conspirații străine, dar tot îi părea rău de bătrînul ostaș. Poate că era fraier, însă era loial și curajos. Nu un trădător înnăscut, ca miorlăitul ăla de Lyubov. Dacă exista cineva pe care să dorească să-l vadă răpus de creechi, atunci acela nu putea fi decît marele Raj Lyubov, iubitorul de străini.

De fapt, unii oameni, în special asiatici și tipurile hindu, sînt trădători înnăscuți. Nu toți, doar unii. Alții s-au născut salvatori. Pur și simplu așa au fost făcute lucrurile; să fii, de pildă, urmașul unor eurafrî sau să ai un fizic impunător; nu era ceva pentru care să-și atribuie vreun merit. Dacă-i putea salva pe bărbații și femeile din Noul Tahiti, avea s-o facă; dacă nu, oricum, avea să încerce.

Femeile reprezentau, într-adevăr, o chestiune care te rîciia. Le scosese din Noua Javă pe cele zece Colo existente, iar din Centralville nu se mai trimitea nimic în schimb. „Încă nu sînt condiții sigure”, explicau cei de la cartierul general. Cam nasol pentru trei tabere izolate...Ce se așteptau să facă oamenii din tabără, dacă

n-aveau voie să se atingă de femelele creeche iar toate femeile adevărate erau pentru blestemații cei norocoși din Central? Vor urma niște scandaluri teribile... Nu putea totuși să dureze prea mult; întreaga situație era prea aiurită ca să rămână așa... Dacă nu începeau să revină la normal, acum, când **Shackleton** era plecat, atunci căpitanul D. Davidson avea să înceapă să muncească nițel în plus, ca să îndrepte lucrurile.

●●●

În dimineața zilei când plecase din Central, fuseseră eliberați toți creechi. Se rostise un discurs măreț și nobil într-un amestec de graiuri stilcitate, deschiseseră porțile țarcurilor și-i lăsaseră afară pe toți: hamali, săpători, bucătari, măturători, femei de serviciu, absolut pe toți. Nu rămăsese niciunul. Unii dintre ei stătuseră cu stăpînii lor de la înființarea coloniei, cu patru ani în urmă. Nu aveau însă pic de loialitate. Un ciine, o maimuță s-ar mai fi învățat prin preajmă. Dar creaturile alea nu erau nici măcar atît de dezvoltate, erau aidoma șerpilor sau șobolanilor, doar cu suficient creier cît să se întoarcă și să te muște după ce le-ai dat drumul din cușcă. Ding Dong o luase razna, dîndu-le drumul. Soluția cea mai bună ar fi fost să-i trimită pe toți pe Insulele Sterpe și să-i lase acolo să crape de foame. Dong însă continua să fie îngrozit de perechea de umanoizi și de cutia lor vorbitoare. Acum, dacă creechi sălbatici din Central aveau de gînd să imite atrocitatea de la tabăra Smith, aveau la îndemînă nenumărați recruți dotați, care cunoșteau organizarea orașului, rutinele, poziția arsenalului, posturile de gardă și toate celelalte. Și dacă Centralville era incendiat, statul major putea, desigur, să fie încîntat... De fapt, asta și meritau... Lăsaseră trădătorii să-i vrăjească, îi ascultasera pe umanoizi și ignoraseră sfaturile celor care știau cu adevărat ce înseamnă creechi.

Nici unul din tipii de la statul major nu se întorsese în tabără ca să găsească tăciuni, ruine și corpuri arse, așa cum i se întîmplase lui. Iar trupul lui Ok, găsit acolo unde măcelăriseră echipa de tăietori, avusese cîte o săgeată înfiptă în fiecare ochi, arătînd ca o insectă oribilă, care cercetează aerul cu antenele. Cristoase, nu putea să-l uite...

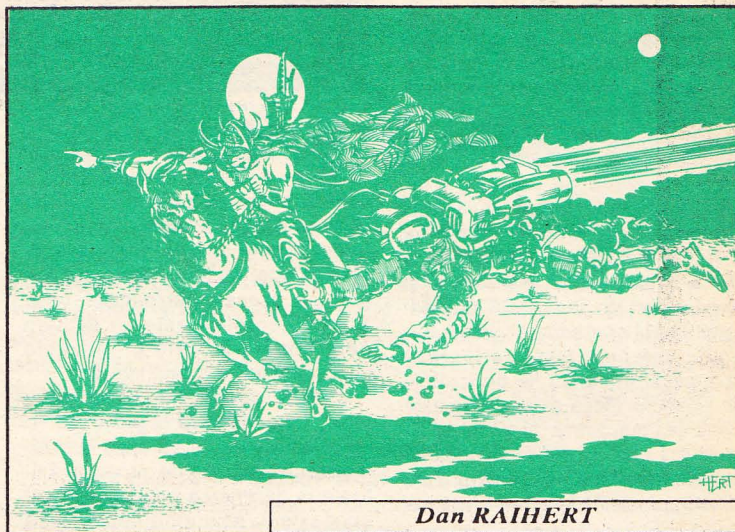
Totuși, indiferent de ce spuneau falsele „directive”, cei din Central nu insistau asupra ordinului cu „arme mici”, pentru autoapărare. Aveau aruncătoare de flăcări și mitraliere; cele 16 hopere mici erau dotate cu mitraliere și rezervoare de napalm; cele cinci hopere mari aveau armament complet. Nu le trebuia însă armament greu. Era suficient să mergi cu un hoper deasupra unei zone defrișate și să prinzi acolo o gașcă de creechi, cu nenorocitele lor de arcuri și săgeți, să torni napalm peste ei iar apoi să-i privești alergînd de colo pînă colo în flăcări. Avea să fie grozav. I se înfiora puțin stomacul, închipuindu-și totul, așa cum se întîmpla cînd își imagina o femeie sau cînd își amintea cum fusese atacat de creechul Sam și-i zdrobise mîna din patru lovituri consecutive. Cauza era memoria eidetică, plus o imaginație mai bogată decît la majoritatea oamenilor; nu era meritul lui, pur și simplu așa se născuse.

Un bărbat este, realmente și pe de-a întregul, bărbat numai în clipa cînd posedă o femeie sau ucide un alt bărbat. Nu era ideea lui, o citise în niște cărți vechi, dar era plină de adevăr. De asta îi plăcea să-și imagineze asemenea scene. Chiar dacă creechii nu erau tot una cu oamenii...

●●●

Noua Javă era cel mai sudic dintre ținuturile mari, cu puțin la nord de ecuator și de aceea avea o climă mai fierbinte decît Central sau Smith, care erau temperate. Mai fierbinte și mai umedă. În Noul Tahiti ploua tot timpul în sezonul ploios, dar în regiunile nordice cădea un fel de bură fină și liniștită, care nu te făcea să te simți realmente ud sau înfrigorat. Aici însă ploaia curgea în rafale și avea aspectul unei furtuni musonice în cursul căreia nu puteai nici măcar să ieși din casă, ce să mai fie vorba de muncă... Ploaia putea fi oprită numai de un acoperiș solid sau, în lipsa acestuia, de către pădure. Blestemata de pădure era într-atît de deasă încît nu simțai mare lucru dacă te affai în interiorul ei. Bineînțeles, din picuratul frunzelor, te udai din cap pînă în picioare, dar dacă în timpul furtunii intrai adînc în pădure, de abia îți dădeai seama că bătea vîntul; cînd ieșeau afară, bum! vîntul te zbură de pe picioare, te umplea de lichidul roșu și noroios, în care transformase ploaia solul, și nu știai cum să te întorci mai repede în pădure; iar acolo, înăuntru, era întineric, zăpușeală și te puteai rătăci cu ușurință.

În plus, comandantul, maiorul Muhamed, era un blestemat. În N.J. totul se făcea după litera cărții: defrișatul în fișii de un kilometru, culturile plantate pe fișii curățate, plecările în Central se acordau cu rotație, fără preferințe, halucinogenele erau raționalizate iar folosirea lor în timpul lucrului se pedepsea și altele, și altele. Singurul lucru bun la Muhamed era că nu transmitea toată ziua mesaje la Central. Noua Javă era tabăra lui și o conducea așa cum voia el. Nu-i plăceau ordinele de la statul major. Le respecta, nimic de zis, îi lăsase pe

Dan RAIHERT

creechi să plece și încuiase toate armele, cu excepția pistolașelor, imediat după ce fusese anunțat. Nu aștepta însă ordine sau sfaturi. Nici de la Central, nici de la altcineva. Era un tip autonom; știa că el are dreptate. Asta era marea lui greșală.

Cînd făcuse parte din statul major al lui Dongh, Davidson avusese, în cîteva rînduri, ocazia să vadă dosarele ofițerilor. Memoria lui neobișnuită reținuse multe amănunte și-și reamintea de pildă că Muhamed avea coeficientul de inteligență 107, pe cînd al său era 118. Era o diferență de 11 puncte; desigur, nu-i putea spune asta bătrînului Moo, iar acesta nu-și putea da seama așa că n-avea cum să-l convingă să-i dea ascultare. Moo credea că el știe mai bine și cu asta basta.

De fapt, toți fuseseră cam scîrboși la început. Nici unul din N.J. nu știa ceva despre atrocitățile de la tabăra Smith, atît doar că O.C.-ul taberei plecase cu o oră mai devreme spre Central, fiind astfel singurul supraviețuitor. Pusă sub o astfel de formă, informația bineînțeles suna groaznic. Așa că înțelegea de ce, la început, îl priviseră ca pe un lona sau, mai rău, ca pe un luda. Dar atunci cînd urmau să-l cunoască, aveau să înțeleagă mai bine. Avea să-și dea seama că, departe de a fi un dezertor sau un trădător, el luptase din greu ca să preîntîmpine trădarea în colonia Noul Tahiti. Și aveau să înțeleagă că singurul mod în care planeta putea deveni un loc sigur pentru pămînteni era exterminarea creechilor.

Nu era prea greu să răspîndească mesajul acesta printre tăietori. Nu le plăcuseră niciodată șobolanii cei verzi, deoarece erau nevoiți să-i îboldească toată ziua la muncă și să-i păzească noaptea; acum însă începeau să înțeleagă că creechii nu erau numai respingători, ci și periculoși. Cînd Davidson le povestise ce găsise în locul taberei, cînd le explicase cum cei doi umanoizi de pe nava Flotei îi zăpăciseră pe cei din statul major; cînd le arătase că masacrul pămîntenilor din Noul Tahiti nu era decît o pîrtică a conspirației extraterestre îndreptate împotriva Pămîntului; cînd le amintise cifrele seci și clare, două mii cinci sute de oameni față de trei milioane de creechi...atunci ei începură într-adevăr să i se alăture.

Pînă și Ofițerul Controlului Ecologic local era de partea lui. Nu ca bietul Kees, furios, săracul, că oamenii împușcau Cerbi Roșii, iar apoi împușcat el însuși de creechii vicleni. Tipul ăsta, Atranda, îi ura pur și simplu pe creechi. Ba era chiar sonat, dereglat bine; îi era teamă că tabăra avea să fie atacată de creechi și se comporta ca o femeie care se teme să nu fie violată. Oricum, era folositor să-l aibă pe specialistul local de partea lui...

Nu avea rost să încerce să-l convingă pe O.C.; Davidson se pricepea la oameni și pricepușe aproape imediat că ar fi fost inutil. Muhamed avea o gîndire rigidă. De asemenea, avea o prejudecată împotriva lui Davidson, pe care nu și-o putea înlătura; era ceva legat de afacerea de la tabăra Smith. Din cîte scăpase față de Davidson, se înțelegea că nu-l considera un ofițer demn de încredere.

Avea, în schimb, o completă încredere în sine, blestematul... Rigiditatea lui în conducerea taberei N.J. putea însă reprezenta un avantaj. Fiind o organizare strînsă, obișnuită să asculte ordinele, era mai ușor de preluat decît una mai liberă, plină de personaje independente, și mai ușor de ținut laolaltă ca o unitate pentru operațiunile militare defensive sau ofensive, atunci cînd avea să se afle el la comandă...Trebuia să preia comanda...Moo era un șef de tabără forestieră, nu un ostaș.

Traducere:
Mihai Dan PAVELESCU

Simpla enumerare a problemelor ridicate în ultimele două numere ale revistei, este în măsură să contureze dificultatea, dar și importanța abordării raționale a raportului dintre informație, energie și materie. Cercetarea acestui domeniu pune la grea încercare pe cel ce se încumetă să pornească la drum, căci datele și experiențele se adună greu, selectate de dorința de a obține un răspuns cât mai repede și cu orice preț. Și atunci fără să vrea, cercetătorul nerăbdător își construiește „adevărul” luind ca **ipoteză** ceva ce ar trebui să fie **concluzie**. De exemplu, ideea că piramida este forma cea mai activă, ar trebui să fie concluzia unui studiu al influențelor exercitate de forme în general (con, cilindru, paralelipiped, semisferă, de

De la intuiție la știință

propoziție [a] nu decurge dintr-o propoziție [a]

Pentru ca o serie de afirmații [b] să nu fie goală de conținut trebuie evitată delinirea perfect circulară, care generează o serie de confuzii: fulgerul este lumina; lumina este electricitate; electricitatea este fulger! Din această perspectivă, orice Știință Teoretică este un catalog care enumeră toate propozițiile cunoscute într-o ordine logică:

Știința teoretică - Descriere ordonată logic

Clasificarea logică ajută la minimizarea numărului de propoziții utilizate în descrierea unui domeniu al cunoașterii, asigurând optimizarea

efortului de memorare. Suma propozițiilor necesare pentru a descrie un domeniu formează **baza axiomatică** a acelui domeniu. Deci în mod normal trebuie memorate propozițiile [a] - baza axiomatică - urmînd ca prin **raționament**, funcție de necesități, să se determine toate propozițiile de tip [b]. Spre deosebire de cunoașterea prin memorare, cunoașterea prin raționament implică o economie de memorie. Rezultă că pot fi identificate două moduri principale de asimilare de informații într-un proces de învățare: - învățarea **descriptivă** ce implică efortul de memorare prin repetiție („învățatul, învățatul, învățatul”) și - învățarea **logică**, (după o sortare logică a informațiilor din acel domeniu), ce implică un efort deductiv. Prezentarea unor propoziții de tipul [a] și a unor principii de logică, îl poate conduce pe cel ce învață la „autodescoperirea” propozițiilor de tip [b], descoperire ce-i satisface „instinctul de căutare” generîndu-i satisfacția necesară continuării unui drum greu în direcția cunoașterii.

Așa pusă problema, totul pare să devină extrem de simplu. Identificăm baza axiomatică, precizăm modul de construcție logică a propozițiilor și gata! am pus mîna pe adevăr. Departe de a fi așa, căci Logica ne învață cum să construim propozițiile, dar nu are puterea de a preciza suportul fenomenologic al acestora, legătura lor cu realitatea profundă. Spre deosebire de noi, ce căutăm să explicăm totul, chiar și atunci cînd nu am înțeles nimic, anticii căutau doar să înțeleagă. Ei căutau principii ce trebuiau pătrunse cu mintea,

asigurînd omului înțelegerea și nu doar simple puncte de plecare într-un raționament. Se pare că această ambiție de a înțelege realitatea s-a diminuat în ultima perioadă. Sute de formule, care de care mai „urite” acoperă pentru mulți sensul fenomenului descris matematic. Cei ce stăpînesc în sens științific un domeniu se cred în posesia adevărului și capătă o siguranță de sine ce poate fi ușor valorificată social, deși rar sînt capabili să răspundă la întrebări „banale”: de ce apare forța de inerție, cine generează cîmpul gravitațional, de ce mîna omului are 4+1 degete, de ce visăm, cum simțim frumosul sau ordinea etc. Aceștia ar trebui să nu uite că, pornind de la un număr limitat de axiome, în funcție de numărul lor, de modul în care au fost alese, se obține un „adevăr” corect stabilit, dar parțial. Identificarea Adevărului din studiul amănunțit al unor „părți de adevăr”, este de aceeași dificultate cu refacerea întregului din studiul oricît de amănunțit al proiecțiilor (vezi fotografia 1). Este necesară indentificarea unei „legi de asamblare” a părților și care nu rezultă obligatoriu din analiza oricît de amănunțită a acestora.

Imaginați-vă că se descoperă și se studiază în plan trei proiecții ale unui corp tridimensional ce nu poate fi accesibil direct simțurilor acelor cercetători din experimentul filosofic pe care vi-l propun. Și astfel, după chinuri îndelungi apar specialiștii: unul este doctor în forme închise - litera B - altul în forme colțuroase și deschise - litera E - altul într-o clasă de obiecte de „mijloc” - litera G. Toți

pleteze spiritul științific al oricărui cercetător adevărat. Dezvoltarea intuiției se face prin antrenament, la fel ca și dezvoltarea forței fizice sau a capacității de operare matematică.

Și poate dumneavoastră, cititori de SF sau autori de schițe sau romane, începători sau seniori, sînteți cel mai bine plasați pentru a „străpunge” acum, la sfîrșit de mileniu, negura ce învăluie misterul Existenței noastre. Dar aceasta cu o condiție, să folosiți corect fiecare „armă” din dotare, acolo unde ea este cea mai operantă. Intuiția, pentru alegerea axiomelor, logica pentru construcția modelului, experimentul pentru trăirea și verificarea intuiției inițiale, sănătatea corpului pentru a putea face ceea ce v-ați propus. Și ca antrenament pentru dezvoltarea intuiției, vă propun în încheiere două imagini realizate pe la mijlocul secolului de către ESCHER.

1 logica - știință a demonstrației care studiază formele și legile generale ale raționării corecte. A fost fundamentată de Aristotel. Are trei ramuri: a) logica clasică, de tradiție aristotelică, care studiază formele logice fundamentale-noțiunea, judecata, raționamentul și principiile gîndirii; b) logica simbolică (logistica) - apărută în sec.19 și care studiază operatorii logici și elaborează calcule logice; c) logica dialectică - metateorie filosofică a logicii de pe pozițiile materialismului dialectic.

Bibliografie:

1) Adrian Restian; Unitatea lumii și integrarea Științelor sau Integrarea; Ed.Științifică și Enciclopedică; 1989.

2) Erwin Schrodinger; Ce este viața? și Spirit și Materie; Ed.Politică; 1980.

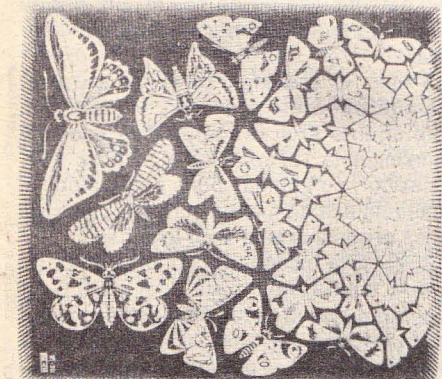
3) Filosofie și Știință; colecție de articole; Metamorfoze actuale în Filosofia Științei; Ed.Politică; 1988.

4) Abdur Rahman; Anatomia Științei; Ed.Politică; 1987.

5) Steven Weinberg; Primele trei minute ale Universului; Ed.Politică; 1984.

6) G.Folescu; Din enigmele microcosmosului; Ed.Albatros; 1986.

Florin MUNTEANU

formă oarecare etc) asupra aceluiași categorii de procese fizice. O atare concluzie ar justifica focalizarea atenției exclusiv pe această formă, existînd un răspuns logic construit la întrebarea legitimă a unui necunoscător în ale formelor: de ce piramida și nu conul?

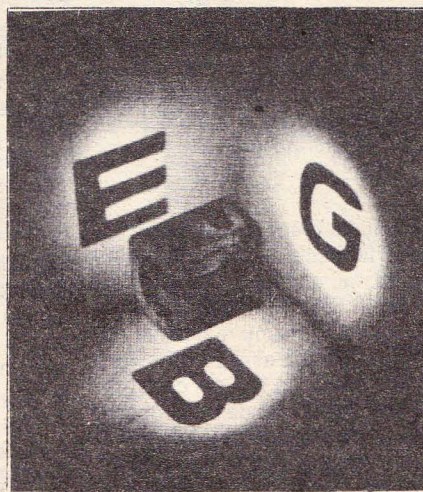
Iar răspunsul, privit ca o înșiruire de cuvinte, adunate în propoziții, trebuie să fie adevărat și coerent. Chiar dacă subiectul abordat este mai neobișnuit (de exemplu efectul de piramidă), chiar dacă metoda de investigare este particulară (radiestezia să zicem), rezultatele, atîta timp cît sînt comunicate celor din jur prin cuvinte, trebuie formulate astfel încît să treacă măcar de testul construcției logice.

Să nu uităm că, porniți în căutarea Adevărului, filosofii Greciei antice au ajuns să cerceteze natura noțiunilor și raporturile dintre ele. Din aceste eforturi s-a născut **logica**. Apariția ei a marcat sfîrșitul unui proces lung și difuz în istoria omenirii.

Prin sortare logică, toate propozițiile P1,P2,P3,...,Pn stabilite într-un anumit domeniu al cunoașterii, pot fi împărțite în două categorii [a] și [b] în așa fel încît:

1- orice propoziție [b] decurge logic dintr-o propoziție [a];

2- nici o

se întreabă cum a apărut „obiectul” lor de studiu, dar puțin probabil să descopere Obiectul Adevărat căci în rezultatele muncii lor lipsește esențialul: modul de așezare a proiecțiilor, de coroborare a datelor pentru a „străpunge” spațiul lor de lucru și a reface întregul. O asemenea „străpungere” ar putea fi de natura intuiției, ce trebuie să com-

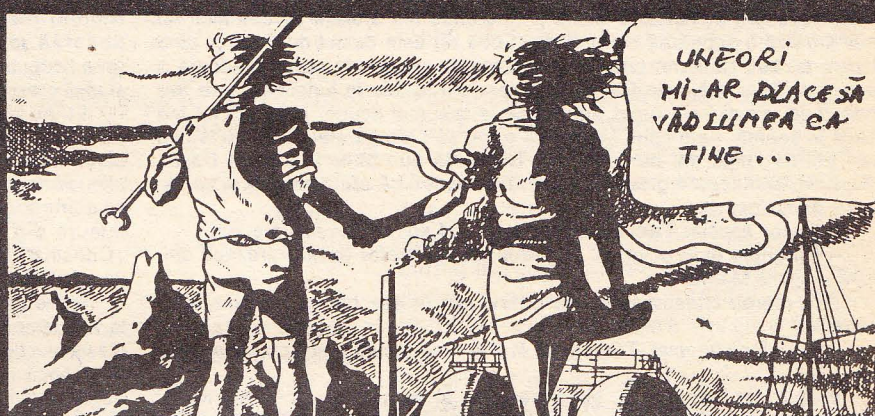
DINCOLO

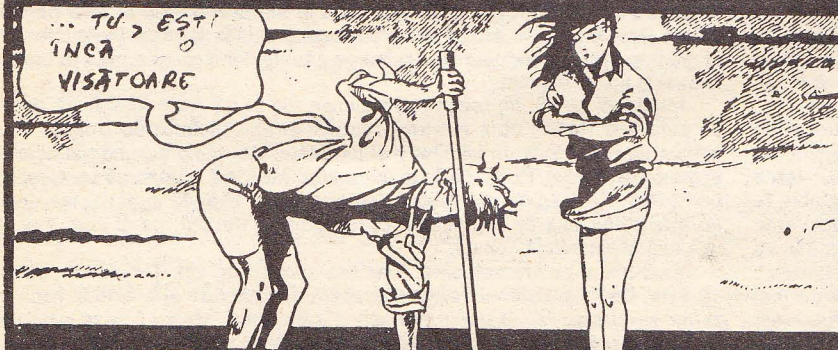
DRAGA MEA, CRED CĂ LEGEA
CONTRARIILOR SE APLICĂ.
FOARTE BINE ȘI PENTRU NOI
DOI... ȘTII CEL MAI MULT ȘI
CEL MAI PUȚIN...

SÎNTEM ATÎT DE
NEFERIȚI ȘI TOTUȘI
NE ÎNTELEGEM
ATÎT DE BINE.

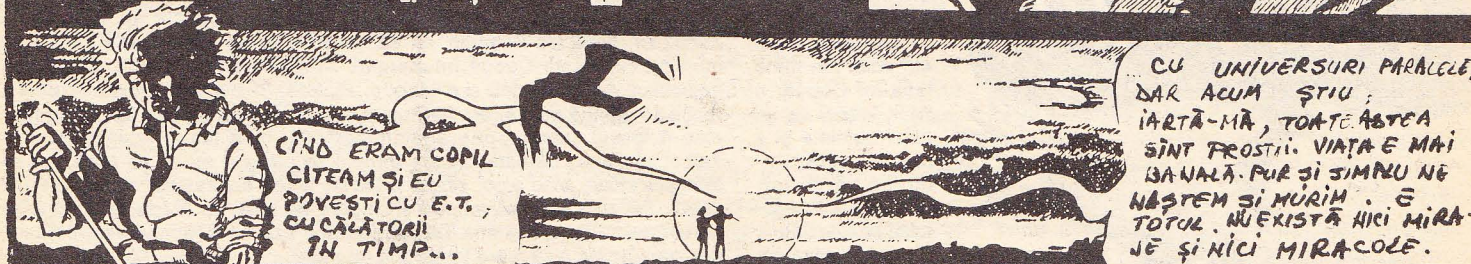
UNEORI
MI-AR PLACE SĂ
VĂD LUNEA CA
TINE...

... TU, EȘTI
ÎNCA
VISĂTOARE

DAR NU
ÎNTELEG CĂ
TE ÎMPEDICĂ
SĂ FI ȘI TU
LA FEL.

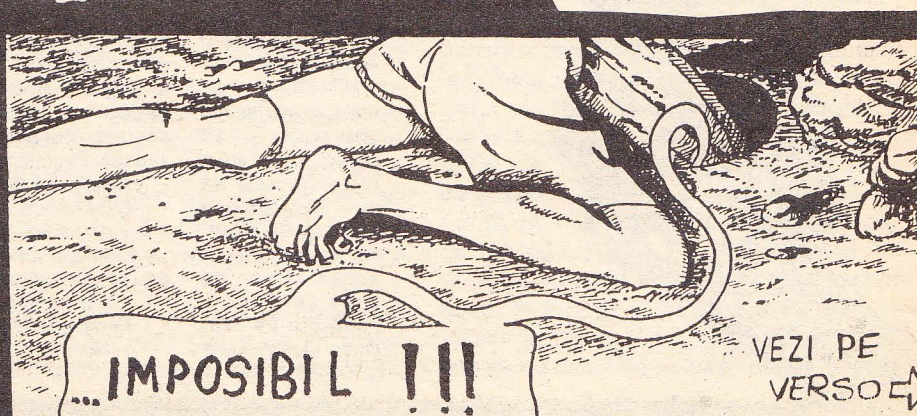

CÎND ERAM COPIL
CITEAM ȘI EU
POVESTI CU E.T.,
CU CĂLĂTORII
ÎN TIMP...

CU UNIVERSURI PARALELE.
DAR ACUM ȘTIU:
IARTĂ-MĂ, TOATE ASTEA
SÎNT FROSTII. VIAȚA E MAI
BANALĂ. PUR ȘI SIMPLU NE
NĂȘTEM ȘI MURIM. E
TOTUL. NU EXISTĂ NICI MIRA-
JE ȘI NICI MIRACOLE.

IA TE UITĂ!
CE-O FI
CU GAURA
ASTA?!

...IMPOSIBIL !!!

VEZI PE
VERSO ➡

O scrisoare de la familia Cleary

La poștă era o scrisoare de la familia Cleary. Am pus-o în rucsac, lângă revista doamnei Talbot, și am ieșit să-l dezleg pe copcă.

Trăsese de lesă cît putuse, iar acum se găsea la colț, pe jumătate su-grumut, urmărind un prihor. Copcă nu latră niciodată, nici chiar la păsări. Nu a scos nici un schelălăit atunci cînd Tata i-a pus copci la rana din labă. A rămas nemișcat, așa cum îl găsisem pe veranda din față, tremurînd puțin și ridicînd lăbuța ca să i-o vadă Tata. Doamna Talbot spune că este un ciine de pază extraordinar, dar eu mă bucur că nu latră. Roșcatu' lătra tot timpul și uite ce-a pățit.

A trebuit să-l trag pe Copcă înapoi, după colț, acolo unde aveam destulă lesă ca să-l dezleg. M-am căznit ceva, deoarece îi plăcea prihorul acela.

— E semn de primăvară, nu, tipule? I-am întrebat, trăgînd de nod cu unghiile. Nu am slăbit nodul, dar am reușit să-mi rup destul de repede o unghie. Grozav. Mama o să mă întrebe imediat dacă nu cumva mi s-au mai rupt și alte unghii.

Mîinile mele arată jalnic. Iarna asta cred că m-am ars de o sută de ori pe dosul palmelor din cauza timpitei ăleia de sobă cu lemne. Cel puțin chiar deasupra încheieturii există un loc unde mă ard atît de des încît nu mai are nici o șansă să se vindece. Soba nu este destul de mare și cînd încerc să bag un lemn prea lung, mă lovesc mereu de rama interioară a ușii. Prostănacul ăla de David, frate-miu, nu le taie la lungimea care trebuie. I-am zis și i-am rugat întruna să le taie mai scurte, însă nici nu mă bagă în seamă. I-am spus Mamei că o rog să-i atragă atenția să nu le mai taie atît de lungi, dar nu a făcut-o. Niciodată nu-l bîrție la cap pe David. După ea, el nu poate greși niciodată doar pentru că are douăzeci și trei de ani și a fost înșurat.

— O face special, i-am spus Mamei. Speră să mor din atîtea arsuri.

— Paranoia este ucigașul numărul unu al fetelor de paisprezece ani, mi-a răspuns Mama.

Zice mereu chestia asta. Mă enervează în așa hal că îmi vine să o omor.

— Nu o face special. Trebuie să fii mai atentă cum umbli cu soba, află tot.

Însă, în tot timpul ăsta, îmi ținea mîna și se uita la arsura cea mare, care nu voia să se mai vindece, de parcă era o bombă gata să explodeze.

— Ne trebuie o sobă mai mare, i-am zis și mi-am tras mîna.

Chiar că ne trebuie una mai mare. Tata a închis căminul și a instalat soba cu lemne atunci cînd n-au mai venit chitanțele pentru gaze, dar este o sobă micuță, pentru că Mama nu voia una care să ocupe prea mult loc în salon. Oricum, aveam să o folosim doar serile.

Nu o să avem sobă nouă. Sînt prea ocupați, cu toții, cu munca din prostia aia de seră. Poate că primăvara o să vină mai devreme și mîna mea o să aibă măcar o jumătate de șansă de vindecare. Știu eu... Iarna trecută, zăpada a ținut pînă la mijlocul lui iunie, iar acum sîntem abia în martie. Prihorului lui Copcă o să-i înghețe codița dacă nu se îndreaptă spre sud. Tata spune că ultimul an a fost neobișnuit, că anul acesta climatul va

reveni la normal, dar nu crede nici el ceea ce spune, altfel nu ar mai construi sera.

Imediat cum am lăsat din mîna lesa lui Copcă, a venit înapoi ca un cățel cuminte și a rămas așteptîndu-mă să-mi termin de supt degetul și să-l dezleg.

— Mai bine am pleca, i-am spus. Pe Mama or s-o apuce dracii.

Trebuia să merg la magazinul universal și să încerc să găsesc niște semințe de roșii, însă soarele era deja departe, către vest, și pînă acasă aveam de mers cel puțin o jumătate de oră. Dacă ajung acasă

după ce s-a înserat, mă trimit la culcare fără să-mi mai dea cina și atunci nu aș mai fi putut citi scrisoarea. În plus, dacă azi n-am reușit să ajung la magazinul universal, o să trebuiască să mă lase mîine și nu va mai trebui să muncesc la sera aia idioată.

Uneori, simt că-mi sar capacele. Peste tot e numai rumeguș și noroi, iar David a scăpat o bucată de plastic pe sobă și s-a topit și a făcut un miros ca naiba. Nimeni însă parcă nu observă mizeria; sînt prea ocupați să discute ce grozav o să fie să ai, vara viitoare, pepeni, grîu și roșii crescute lîngă casă.

Eu nu văd cu ce o să se deosebească de vara trecută. Singurele care au răsărit au fost lăptucile și cartofii. Lăptucii erau mari cît unghia aia pe care mi-am rupt-o, iar cartofii erau tari ca piatra. Doamna Talbot zicea că altitudinea era de vină, dar Tata a spus că e vina vremii aiurite și a granitului sfîrîmicios care trece drept sol pe aici. Tata s-a dus la biblioteca cea micuță din spatele magazinului universal, a luat o carte din seria „Construiți singuri” despre sere și a început să dea totul peste cap, iar acum pînă și doamna Talbot visează cai verzi pe pereți.

Ieri le-am spus: „Paranoia este ucigașul numărul unu al oamenilor de la altitudinea asta”, însă erau prea ocupați cu tăiatul șipcilor și cu lipitul plasticului ca să mă bage în seamă.

Copcă mergea înaintea mea, trăgînd de lesă și i-am scos-o imediat după ce am traversat șoseaua. Nu alegă niciodată așa cum făcea Roșcatu'. Oricum, este imposibil să-l țin să meargă pe drum și, atunci cînd încerc să-l țin în lesă, mă trage pe mijloc și am scandal de la Tata pentru că am lăsat urme. De aceea merg pe lîngă șanțurile laterale înghețate, iar el mă urmează, oprindu-se să adulmece găurile; cînd rămîne prea în urmă, îl fluier și apare imediat.

Mergeam destul de repede. Se făcuse frig și nu eram îmbrăcați decît cu puloverul. M-am oprit în vîrf de dealului și l-am fluierat pe Copcă. Mai aveam de mers încă un kilometru și jumătate. De acolo de unde stăteam, puteam zări Piscul. Poate că Tata avea dreptate cînd spunea că se apropie primăvara. Pe Pisc nu mai exista aproape deloc zăpadă și porțiunea arsă nu mai părea așa de întunecată ca în toamna trecută, ca și cum s-ar fi putut să mai crească copaci.

Anul trecut pe vremea asta, totul era acoperit în alb. Țin minte, pentru că Tata, David și domnul Talbot plecaseră la vînătoare și a nins în fiecare zi, iar ei nu s-au întors decît aproape după o lună. Mama fusese gata să înnebunească. Ieșea pe drum să-i aștepte, deși zăpada era înaltă de un metru și jumătate, iar ea lăsa niște urme mari ca ale lui Yeti, Omul Zăpezilor. Îl lua pe Roșcatu' cu ea, deși Roșcatu' ura zăpada tot atît de mult pe cît urăște Copcă întunericul. Și mai lua și o pușcă. Odată s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut în zăpadă. Și-a scrîntit glezna și, pînă a reușit să ajungă acasă, era înghețată bocnă. Îmi venea să-i zic: „Paranoia este ucigașul numărul unu al mamelor”, dar mi-a luat-o înainte doamna Talbot și a spus că data viitoare trebuia să merg și eu cu ea și că așa se întîmplă atunci cînd pleci singur undeva, adică chestia cu drumul meu la poștă. Am zis că pot să-mi port și singură de grijă, iar Mama mi-a spus să nu vorbesc urît cu doamna Talbot și că da, doamna Talbot avea dreptate, data următoare o să merg împreună cu ea.

Nu a vrut să aștepte pînă ce i se vindecă glezna. Și-a bandajat-o și am plecat chiar în ziua următoare. N-a scos un cuvînt tot drumul, doar a șchiopătat prin zăpadă. Nici măcar nu și-a ridicat ochii pînă cînd am ajuns la șosea. Nînsoarea se opri pentru un moment și norii se înălțaseră îndeajuns ca să poți vedea Piscul. Era ca o fotografie alb-negru, cerul cenușiu, copacii negri și muntele alb. Piscul era complet acoperit de zăpadă. Drumul vămii nu se vedea cîtuși de puțin.

Avusesem de gînd să escaladăm Piscul împreună cu familia Cleary.

Cînd ne-am întors acasă, eu am spus:

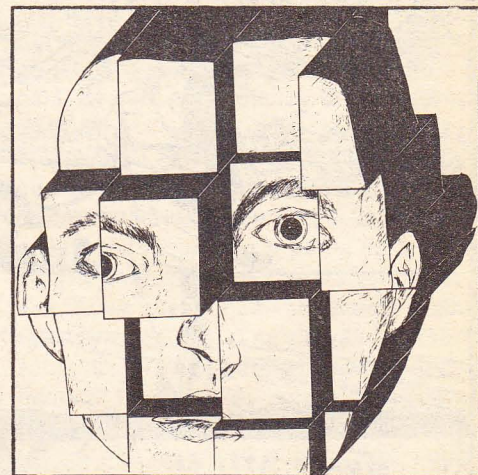
— Acum două veri, familia Cleary n-a mai venit.

Mama și-a scos mînușile și s-a apropiat de sobă, desprinzînd bucățele de zăpadă înghețată.

— Bineînțeles că n-au venit, Lynn, a răspuns ea.

Zăpada care pictura de pe haina mea sfîrșia pe sobă.

— Nu mă refeream la asta, i-am zis. Trebuiau să vină în prima săp-

tămînă din iunie. Imediat după examenele lui Rick. Atunci, ce s-a întîmplat? S-au hotărît să nu mai vină sau ce?

- Nu știu, și-a scos pălăria Mama și și-a scuturat părul. Avea șuvițele ude.

- Poate că v-au scris să vă spună că și-au schimbat planurile, a intervenit doamna Talbot. Poate că poșta a pierdut scrisoarea.

- Nu contează, a făcut Mama.

- Poate că ne-au scris, am încuviințat eu.

- Poate că scrisoarea a fost pusă în altă casuță poștală, a sugerat doamna Talbot.

- Nu contează, a repetat Mama și s-a dus să-și agațe haina în bucătărie.

Nu a vrut să mai vorbească despre asta. Cînd Tata s-a întors, l-am întrebat și pe el despre Cleary, însă era prea ocupat să povestească cum a decurs călătoria ca să mă mai bage în seamă.

Copcă nu mai venea. Am fluierat încă o dată, apoi m-am întors după el. Era tocmai la poalele dealului, cu nasul vîrît în ceva.

- Haide, i-am spus și, cînd s-a întors, am văzut de ce nu mai venea. Se încurcase într-un cablu electric prăbușit. Reușise să își înfășoare sîrma în jurul labelor, așa cum face cîteodată cu lesa, și cu cît se zbătea mai tare cu atît se încurca mai rău.

Stătea exact în mijlocul drumului. Am rămas pe margine, gîndindu-mă cum să ajung la el fără să las urme. În vîrfurile dealului, șoseaua era destul de înghețată însă aici, jos, zăpada se topea și curgea în șuvoaie peste asfalt. Am întins vîrfurile picioarelor și pantofii mi s-au afundat cam un centimetru în noroi, așa că m-am întors, am șters urma cu palma, apoi mi-am curățat palma de jeansi. Încercam să mă gîndesc ce să fac. Tata e la fel de paranoic în legătură cu urmele ca și Mama în chestiunea palmelor mele, numai că el este și mai exagerat atunci cînd mă apucă noaptea pe afară. Dacă nu mă întorceam la timp, era chiar în stare să-mi spună că nu mai aveam voie să mă duc la poșta vreodată.

Copcă era mai aproape ca niciodată de lătrat. Cablul i se înfășurase după gît și îl sugruma.

- Gata, i-am strigat, vin.

Am sărit cît am putut mai departe într-un șuvoi, apoi am mers numai prin apă pînă la Copcă, uitîndu-mă de cîteva ori înapoi ca să văd dacă urmele se ștergeau.

L-am eliberat pe Copcă și am azvîrlit capătul liber al cablului de cealaltă parte a șoselei, unde a rămas bălăngăindu-se de stîlp, gata să-l spînzure pe Copcă atunci cînd aveam să se mai înfîlșească.

- Cîine timpit, i-am spus. Acum, iutel și am fugit înapoi pe marginea drumului și în susul dealului, în pantofii mei uzi leoaică.

Copcă a alergat vreo cinci pași și s-a oprit să adulece un copac.

- Haidel am strigat. Se întunecă. Întuneric!

A țîșnit pe lîngă mine ca o săgeată, pînă la jumătatea dealului. Lui Copcă îi este frică de întuneric. Știu, cîinilor nu le este frică de întuneric. Dar lui Copcă îi este. De obicei, îi spun: „Paranoia este ucigașul numărul unu al cîinilor”, dar acum voiam să se grăbească pînă nu îmi înghețau picioarele. Am început să alerg și am ajuns cam în același timp la picioarele dealului.

Copcă s-a oprit la intrarea spre casa lui Talbot. Casa noastră nu se afla la mai mult de o sută de metri de locul unde stăteam, de cealaltă parte a dealului. Casa noastră se găsește într-un fel de adîncitură, înconjurată din toate părțile de coline. Este atît de adîncă și ascunsă încît nu ai bănuî niciodată că se află acolo. Nu poți zări nici măcar fumul sobei noastre cu lemne deasupra colinei lui Talbot. Există o scurtătură prin grădina lui Talbot, apoi în jos prin pădure, pînă la ușa noastră din spate, însă eu nu mai merg pe acolo.

- Întuneric, Copcă, m-am răstit și am luat-o din nou la fugă. Copcă venea imediat în urma mea.

Cînd am ajuns la drumeagul nostru, Piscul se colora în trandafiriu. Copcă și-a făcut nevoile de vreo sută de ori pe copacul prăbușit înainte de a-l țîrî peste drumul noroios. Este un copac într-adevăr mare. Vara trecută, Tata și cu David l-au tăiat și apoi l-au aranjat încît să pară că s-a prăbușit peste drumeag, însă tulpina e plină de așchii și m-am zgîriat exact în același loc ca întotdeauna. Grozav.

M-am asigurat că Copcă și cu mine n-am lăsat urme pe șosea (excepțînd urmele pe care el le lasă întotdeauna, un alt cîine le-ar putea găsi într-un minut, probabil că așa a apărut și Copcă pe veranda noastră, l-a mirosit pe Roșcatu'), apoi am alergat cît am putut de repede sub adăpostul colinei. Copcă nu e singurul care devine nervos după ce se lasă întunericul. În plus, începuseră să mă doară picioarele. În seara asta, Copcă era de-a dreptul paranoic. Nu s-a oprit din alergat nici după ce-am zărit casa.

David era afară și căra niște lemne în casă. Numai uitîndu-mă la

lemnne, îmi puteam da seama că erau prea lungi.

- Cam în ultimul moment, nu? făcu el. Ai adus semințele de roșii?

- Nu, i-am răspuns. Ți-am adus altceva. Le-am adus la fiecare cîte ceva.

Am intrat. Tata rula plastic pe dușumeaua salonului. Doamna Talbot îl ajuta, ținînd sulul de un capăt. Mama era cu mîsuța în brațe, pliată, așteptîndu-i să termine ca să o așeze în fața sobei, pentru cină. Nici măcar nu m-au privit. Mi-am dat jos rucsacul și am scos revista doamnei Talbot și scrisoarea.

- La poșta era o scrisoare, am rostit. De la familia Cleary.

Toți trei s-au uitat la mine.

- Unde ai găsit-o? întrebă Tata.

- Pe podea, amestecată printre chestiile venite cu clasa a treia.

Căutam o revistă pentru doamna Talbot.

Mama a rezemat mîsuța de canapea și s-a așezat. Doamna Talbot privea fără să înțeleagă.

- Familia Cleary erau prietenii noștri cei mai buni, i-am explicat eu. Din Illinois. Trebuiau să vină și să stea la noi acum două veri. Urma să escaladă Piscul lui Pike și chestii d-astea.

David ciocăni în ușă. O privi pe mama, așezată pe canapea, și pe Tata și doamna Talbot care încremeniseră cu plasticul în mîini ca două statui.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el.

- Lynn zice că azi a găsit o scrisoare de la Cleary, răspunse Tata.

David trînti lemnele pe cîmin. Un butuc se rostogoli pe covor și se opri la picioarele Mamei. Nimeni nu se aplecă să îl ridice.

- S-o citești cu voce tare? am întrebat, privind spre doamna Talbot.

Continuam să țin revista în mînă. Am deschis plicul și am scos scrisoarea.

- „Dragă Janice, Todd și ceilalți”, am citit. „Cum merge treaba în vestul cel glorios? Abia așteptăm să venim și să vă vedem, deși s-ar putea să nu fie atît de repede pe cît sperăm. Ce fac Carla, David și puștiul? Ard de nerăbdare să-l văd pe David cel mic. A început să meargă? Fac pariu că bunica Janice a atît de mîndră încît îi crapă salopeta. Am dreptate? Mai purtați salopete sau ați trecut la jeansi de lux?”

David stătea lîngă cîmin. Își lăsă capul lîngă brațe, pe placa de deasupra focului.

- „Îmi pare rău că nu v-am scris, dar am fost foarte ocupați cu examenele lui Rick și, oricum, mă gîndisem că o să ajungem în Colorado înaintea scrisorii. Acum, însă, se pare că planurile vor fi ușor modificate. Rick s-a hotărît în mod definitiv să se înroleze.

„Richard și cu mine i-am vorbit pînă am răgușit, dar cred că nu am făcut altceva decît să stricăm și mai mult lucrurile. N-am reușit nici măcar să-l convingem să amîne înrolarea pînă după excursia în Colorado. El zice că tot drumul n-o să facem altceva decît să-l batem la cap și cred că are dreptate. Sînt foarte îngrijorată în legătură cu el. Armată! Rick spune că îmi fac prea multe griji, ceea ce este adevărat, dar dacă începe un război?”

Mama s-a aplecat, a ridicat lemnul scăpat de David și l-a așezat pe canapea, lîngă ea.

- „Dacă voi, cei din Vestul de Aur, n-aveți nimic împotriva, o să așteptăm pînă ce Rick își termină perioada înțîlia, în prima săptămînă din

ulie, apoi venim cu toții. Vă rugăm să ne scrieți dacă vă aranjează. Îmi pare rău că ne-am schimbat toate planurile în ultima clipă, dar aveți și voi un avantaj: aveți o lună suplimentară ca să vă antrenați pentru escaladarea Piscului Pike. De fapt, poate că voi nu aveți nevoie, dar eu am în mod sigur”.

Doamna Talbot lăsase să-i cadă plasticul din mînă. De data aceasta nu nimerise pe sobă, însă era atît de aproape încît se curbaseră din cauza căldurii. Tata stătea și îl privea. Nu încerca nici măcar să îl ridice.

- „Ce mai fac fetele? Sonja crește în disperare. Anul ăsta s-a apucat de atletism și vine acasă cu o grămadă de medali și de ciorapi murdari. Și să-i vezi genunchiul! Sînt atît de învinețit încît eram gata s-o duc la doctor. Zice că se zgîrie de garduri, iar antrenorul ei spune că nu e nici un motiv de îngrijorare, dar eu sînt puțin speriată. Pur și simplu, mi se pare că nu se mai vindecă. Tu ai avut asemenea probleme cu Lynn și Melissa?”

Știu, știu. Îmi fac prea multe griji. Sonja e bine. Rick e bine. Nu o să se întîmple nici o nenorocire pînă în prima săptămînă din iulie, cînd o să ne vedem. Cu dragoste, familia Cleary. P.S. A căzut cineva de pe Piscul lui Pike?”

Nimeni nu scotea nici o vorbă. Am împăturit scrisoarea și am pus-o înapoi în plic.

- Trebuia să le fi scris, rosti Mama. Trebuia să le fi spus: „Venii acum”. Atunci ar fi fost aici.

- Și probabil că, în ziua aia, ne-am fi suit cu toții pe Piscul lui Pike, am fi văzut cum totul face bum, dar am fi făcut și noi

Eugen STANCIU

la fel, ridică fruntea David. Rîse, iar glasul i se amestecă cu rîsul și se auzi găunos: cred că ar trebui să fim fericiți că nu au venit.

– Fericiți? repetă Mama, frecîndu-și palmele de jeansi. Atunci ar trebui să fim fericiți că, în ziua aia, Carla a luat-o pe Melissa și copilul în Colorado Springs, pentru că altfel am fi avut prea multe guri de hrănit.

Își freca pantalonii atît de tare încît părea gata să-i găurească.

– Atunci ar trebui să fim fericiți că hoții aia l-au împușcat pe domnul Talbot.

– Nu, răspunse tata. Însă ar trebui să ne pară bine că nu ne-au împușcat și pe noi. Ar trebui să ne pară bine că au luat numai conservele, nu și semințele. Ar trebui să ne pară bină că incendiile nu au ajuns pînă aici. Ar trebui să ne pară bine...

– Că mai avem serviciu poștal? întrebă David. Poate că și asta ar trebui să ne bucure.

leși afară, trîntind ușa în urma lui.

– Cînd n-am mai avut nici o știre de la ei, ar fi trebuit să-i sun sau să le scriu, rosti Mama.

Tata continua să privească plasticul stricat. I-am dus scrisoarea.

– Vrei s-o păstrezi? I-am întrebant.

– Cred că nu mai e folositoare.

A mototolit-o, a aruncat-o în sobă și a închis ușița. Nici măcar nu s-a fript.

– Haide să mă ajuți la seră, Lynn, a adăugat el.

Afară era beznă și se răcise binișor. Pantofii mei începuseră să facă scoarță. Tata a ridicat lanterna și a tras plasticul strîns peste scheletul de lemn. Eu prindeam plasticul din cinci în cinci centimetri, de jur împrejurul ramei. O dată cu el, îmi capsam și degetele. După ce am terminat rama, l-am întrebant pe Tata dacă pot intra în casă, să-mi pun cizmele.

– Ai luat semințele de tomate? m-a întrebant el, de parcă nici nu mă auzise. Sau ai fost prea ocupată cu căutatul scrisorii?

– N-am căutat-o, i-am răspuns. Am găsit-o. M-am gîndit că o să vă bucurați să aveți scrisoarea și să aflați ce s-a întîmplat cu ei.

Tata trăgea plasticul peste următoarea ramă atît de tare încît se încrețise.

– Știam deja, mi-a răspuns el.

Mi-a întins lanterna și a luat capsatorul.

– Vrei să-ți spun neapărat? m-a întrebant el. Vrei să-ți spun exact ce li s-a întîmplat? Bine. Îmi închipui că erau destul de aproape de Chicago ca să fie vaporizați cînd au căzut bombele. În cazul ăsta, au fost norocoși. Pentru că în jurul lui Chicago nu sînt munți, ca la noi. Așa că fie că i-a prins perdeaua de foc, fie că au murit de arsuri sau de iradierii sau, dacă nu, i-a împușcat vreun țîlhar.

– Sau propriile lor neamuri, am spus eu.

– Sau propriile lor neamuri. Începu să capseze plasticul: am și eu o teorie despre ce s-a întîmplat acum două veri. Nu cred că au început rușii și nici americanii. Cred că a fost un grupuleț terorist pe undeva sau poate chiar o singură persoană. Nu cred că bănuiau ce avea să se întîmple, atunci cînd și-au azvîrlit bomba. Cred că erau pur și simplu răniți, minioși și înpăimîntați de modul cum decurgeau lucrurile. De aceea, au detonat bomba.

Capsă rama pînă jos și se îndreptă ca să continue pe latura opusă.

– Tu ce crezi, Lynn?

– Ți-am spus. Am găsit scrisoarea pe cînd căutam revista doamnei Talbot.

Se întoarse și îndreptă capsatorul spre mine.

– Indiferent care ar fi fost motivul lor, au provocat prăbușirea întregii lumi peste capetele lor. Fie că o voiau sau nu, au trebuit să trăiască suportînd consecințele.

– Dacă au trăit, am rostit eu. Dacă nu i-a împușcat cineva.

– Nu te mai pot lăsa să mergi la poștă. E prea periculos.

– Și revistele doamnei Talbot?

– Du-te și ai grijă de foc, mi-a răspuns el.

M-am întors înăuntru. David revenise și stătea lîngă foc, privind

peretele. Mama întorsese masa pliantă și scaunele înaintea căminului. Doamna Talbot era în bucătărie, curățînd cartofi, deși s-ar fi părut că era ceapă după felul în care pîngea.

Focul aproape se stinsese. Am aruncat înăuntru cîteva pagini de revistă, mototolite, ca să-l ațîț. Flăcările au țîșnit strălucitoare, albastru și verde. Am mai azvîrlit două conuri de pin și niște bețisoare. M-am întins și mi-am lovit mîna de ușa sobei.

Exact în același loc. Grozav. Arsura avea să-mi desprindă coaja cea veche și o luam de la capăt. Bineînțeles, Mama era chiar acolo, țînd cratița cu ciorba de cartofi. A lăsat-o pe sobă și mi-a înșfăcat mîna, de parcă era dovada vreunei crime. Nu a spus nimic.

Stătea nemișcată, ținea mîna și clipea.

– M-am ars, i-am zis. M-am ars adineauri.

A atins marginile cicatricii vechi ca și cum i-ar fi fost teamă.

– E o arsură! am strigat, smulgîndu-mi mîna și îndesînd în sobă butucii idioti ai lui David: nu-i nici un semn de radiație. E o arsură!

– Știi unde este tatăl tău, Lynn? m-a întrebant ea.

– Pe veranda din spate, cu sera lui aiurită.

– A plecat. L-a luat pe Copcă cu el.

– Nu putea să-l fi luat pe Copcă, i-am spus. Lui Copcă îi era frică de întuneric.

Nu mi-a răspuns.

– Știi ce întuneric e afară? am continuat eu.

– Da, a privit ea pe fereastră. Știu.

Mi-am luat canadiana de lîngă foc și m-am îndreptat spre ușa.

– Unde dracu' crezi că te duci? m-a prins David de braț.

M-am smucit de el.

– Să-l caut pe Copcă. Îi este frică de întuneric.

– E noapte, a spus el. O să te rătăcești.

– Și ce dacă? Oricum e mai bine decît să mă învîrt pe aici, i-am răspuns și am trîntit ușa.

M-a prins din urmă la jumătatea drumului spre stiva de lemne.

– Lasă-mă, i-am zis. Plec. Mă duc să caut alți oameni cu care să trăiesc.

– Nu mai există alți oameni! Pentru numele lui Dumnezeu, iarna trecută am mers pînă la South Park. Nu era țîpenie. Nu i-am văzut nici măcar pe țîlhari. Și dacă te înțîlnești cu ei, cu aia care l-au împușcat pe domnul Talbot?

– Ce dacă? În cel mai rău caz, trag în mine. Au mai tras și alții.

– Ai înnebunit. Nu știu dacă îți dai seama. Vii aici, așa din senin, și te dai la toți cu scrisoarea aia idioată!

– Mă dau la toți! Eram atît de furioasă încît mă temeam că am să încep să pîng. Mă dau la toți. Dar vara trecută? Cine înnebunise vara trecută?

– Nu aveai de ce să o iei pe scurtătură, făcu David. Tata ți-a spus să nu vii niciodată pe acolo.

– Țta era un motiv ca să trageți în mine? Țta era un motiv ca să-l uciideți pe Roșcatu'?

David mă strîngea atît de tare de braț încît credeam că o să mi-l rupă în două.

– Țîlharii aveau un cîine cu ei. I-am găsit urmele în jurul domnului Talbot. Cînd ai luat-o pe scurtătură și l-am auzit pe Roșcatu' lătrînd, am crezut că erau țîlharii. Mă privi atent: Mama are dreptate. Paranoia este ucigașul numărul unu. Toți am fost puțin săriți de pe fix vara trecută. Cred că toți sîntem săriți de pe fix tot timpul. Și după ce faci o chestie ca asta, aducînd scrisoarea și reamintindu-le la toți ceea ce am pierdut...

Îmi lăsă brațul și își privi mîna.

– V-am spus, i-am explicat eu, am găsit-o pe cînd căutam o revistă. Credeam că o să vă bucurați.

– Da. Fac pariu.

A intrat în casă, iar eu am rămas mult timp așteptîndu-i pe Tata și Copcă. Atunci cînd am intrat nimeni nu s-a uitat spre mine. Mama era tot lîngă fereastră. Deasupra capului ei puteam zări o stea. Doamna Talbot se opri din plîns și așternea masa. Mama a împărțit ciorba și ne-am așezat cu toții. Pe cînd mîncam a intrat Tata.

Îl luase pe Copcă cu el. Și toate revistele.

– Iartă-mă, doamnă Talbot, a spus el. Dacă dorești, o să le duc în pivniță și o poți trimite pe Lynn să-ți aducă una cîte una.

– Nu contează, răspunse ea. Oricum, nu mai am chef să le citesc.

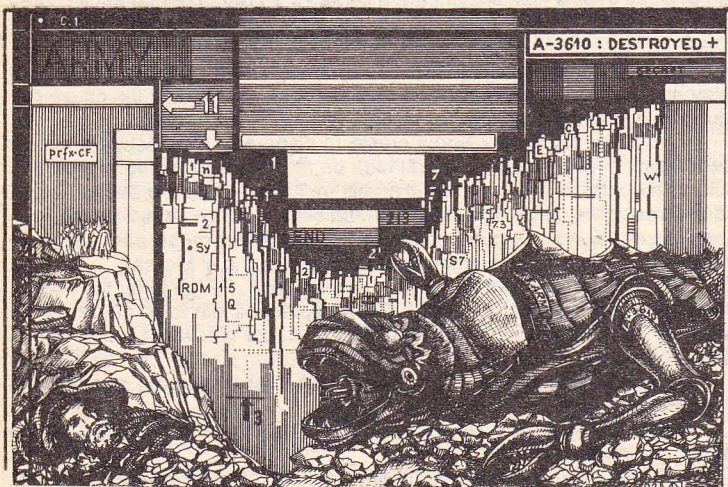
Tata a lăsat revistele pe canapea și s-a așezat la masă. Mama i-a pus un castron cu ciorbă.

– Am luat semințele, a vorbit el. Cele de roșii au tras apă, însă porumbul și dovleceii n-au pățit nimic. S-a uitat spre mine: a trebuit să zăvorăsc oficiul poștal, Lynn. Înțelegi, da? Înțelegi că nu te mai pot lăsa acolo. E prea periculos.

– V-am spus, am repetat eu. Am găsit-o întîmplător pe cînd căutam o revistă.

– Se stinge focul, m-a atenționant Tata.

După ce îl împușcaseră pe Roșcatu', nu m-au mai lăsat să plec nicăieri timp de o lună, de teamă să nu trag în mine, deși le promiseseam că nu aveam să mai folosesc scurtătura. Apoi însă, a apărut Copcă, nu s-a întîmplat nimic și m-au lăsat iarăși să plec. Pînă la sfîrșitul verii, m-am dus în fiecare zi, apoi ori de cîte ori mă lăsa. Cred că m-am uitat de o sută de ori prin fiecare teanc de scrisori pînă să o găsesc pe cea de la familia Cleary. Doamna Talbot avusese dreptate. Scrisoarea era în altă casuță poștală.

Dan MIHAILESCU

George R. R. MARTIN

George s-a născut la 20 septembrie 1948 ca fiu al unui docher din New Jersey, iar cariera sa de scriitor a început aproape imediat după cum se pare.

În copilărie, scria și vindea povestiri cu monștri pentru doar câțiva cenți celorlalți copii din cartier și încerca să scrie chiar și lucruri mai serioase.

A intrat la Marist High School în orașul său natal Bayonne, afirmându-se ca mare amator de comicsuri. Ca orice cititor și colecționar avid a început să-și extindă treptat, sfera de acțiune în domeniul literaturii, prin scrierea de povestiri S.F. pentru diverse fanzine. După ce a absolvit colegiul s-a înscris la un curs de jurnalistică la Universitatea North Western, Evanston, Illinois pe care a terminat-o cu summa cum laude. La scurt timp după aceea a obținut primii bani de pe urma unei povestiri S.F. „Eroul”, publicată în revista „Galaxy” din februarie 1971. Și-a continuat studiile de jurnalistică cu rezultate strălucite la Northwest's medille School of Journalism. În tot acest timp a continuat să scrie S.F., colaborând la diverse reviste.

Anii '70 au fost dificili și controversați în S.U.A. și George a luat poziție față de războiul din Vietnam refuzând să se înroleze. A efectuat serviciul militar alternativ timp de 2 ani, între 1972-1974 fără ca aceasta să-i afecteze „prolificitatea” literară, câștigând de altfel primul său Hugo în 1974, la doar 25 de ani, la categoria nuvelă cu „Un cântec pentru Lya”.

De-a lungul anilor '70 George a organizat turnee de șah pentru Continental Chess Association, a fost căsătorit (și a divorțat în 1979) și a devenit lector la Clarke College în Iowa.

În tot acest timp a scris numeroase povestiri scurte și mai ales primul său roman „Dying Light” (Moartea luminii). În 1979 a câștigat ambele premii: Hugo și Nebula la categoria nuvelă pentru „Sand Kings” (Regii Nisipurilor), și a mai dat o lovitură, câștigând Hugo-ul și pentru povestire cu „The Way of Cross and Dragon”.

Ca editor își face apariția cu antologiile „Noile voci” la sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80, împreună cu un volum intitulat irezistibil „The Science Fiction Weight Loss Book” în colaborare cu Isaac Asimov și Martin H.Greenberg.

A continuat bineînțeles, să scrie câștigând un Daikon (Hugo-ul japonez) pentru „Nightflyers”, premiul Balrog pentru „The Armageddon Rag” și în 1985 și-a mai adăugat un Nebula pe lista sa de premii, cu nuvela „Portraits of His Children”. Cam în aceeași perioadă a fost sedus de fermecătoarea lume a televiziunii.

HBO i-a adaptat povestirea „Remebering Melody” ca un episod al serialului „The Hitchhiker” (Autostopistul) în 1984, iar în 1986 CBS l-a ales scenarist principal pentru serialul „The Twilight Zone” (Zona crepusculară), unde a folosit câteva adaptări personale după operele altor autori, dar și creațiile sale originale.

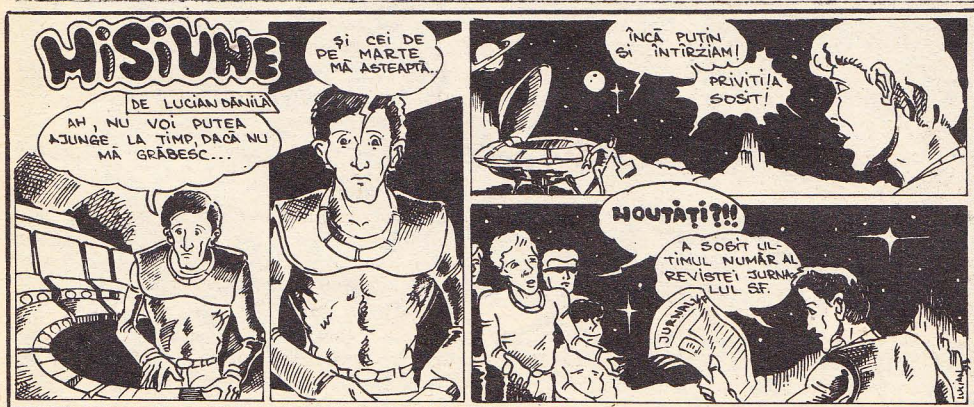
Cariera sa de editor a continuat cu extraordinarul succes al seriei „Wild Cards”.

În afara comunității S.F este probabil mai bine cunoscut pentru colaborarea sa la serialul TV „Frumoasa și bestia”, mai întâi ca un consilier scenarist, apoi ca producător, descurcându-se foarte bine și scriind aproape 12 episoade pentru serialul respectiv.

Este membru al celor mai multe asociații profesionale importante ale scriitorilor de S.F: Science Fiction Writers of America (SFWA), The Horror Writers of America, Writer's Guild of America, etc. Iar pe lângă asta, lista sa de premii continuă să crească, cu 5 premii Locus peste toate celelalte deja obținute.

Viitorul? Ei bine, așa cum o spune chiar el, „Wild Cards” va fi în curând un mare film, dacă totul iese bine. Și putem bănuși, că după Helicon se va întoarce acasă, la Santa Fe, să scrie, să producă emisiuni TV, să editeze antologii și să scrie...

Caius STANCU

15. LA SORTIE EST AU FOND DE L'ESPACE * Jacques Sternberg

Microbii, conținuți în degajările marilor combine industriale, profilează. Ei părăsesc Pământul, cucerind spațiul. Consecințele poluării, descrise în 1956 de unul din cei mai mari satirici francezi. (roman / 29 de franci francezi)

A satiric; G fabula; D potopul; I sfârșitul lumii;

16. PAR-DELA LE MUR DU SOMMEIL * Howard P. Lovecraft

Visul ne permite să ajungem într-o lume paralelă, unde realitatea este de-o cruzime terifiantă. Încet, te pierzi în meandrele răului și a intrigilor polițiste. Lovecraft demonstrează, înainte de toate, că este un vizionar. (5 nuvele / 37 de franci francezi)

A clasic; G teroare; D America anilor '50; I marea amenințare;

17. MARTIENS, GO TO HOME * Frederic Brown

Acest strigăt, este ultimul scos de umanitatea epuizată de micuți oameni verzi, așa cum erau ei imaginați în romanele SF ale anilor '50. Bădărani, respingători de familiari, cunoșteau totul despre oameni și nu respectau nimic, doar adevărul. Cea ce era chiar insuportabil (roman / 29 de franci francezi)

A umorist; G satira socială; D America anilor '50; I adevărul este bun?;

18. L'HOMME QUI RETRECIT * Richard Matheson

Sub efectul unei boli necunoscute, dimensiunile corpului se micșorează câțiva cm în fiecare zi. În acest timp, lumea pare a crește, devenind străină și ostilă. Până într-o zi, când trece în lumea infinitului mic... Ecranizare realizată de Jack Arnold în 1957. (roman / 29 de franci francezi)

A clasic; G fabula asupra relativității; D America anilor '50; I singur contra toți;

20. LE PAYS D'OCTOBRE * Ray Bradbury

La limita extremă a realului, între posibil și imposibil, când mai poți să crezi în ochii ei, dar umbra o trădează... totul sub bagheta lui Bradbury, cu stilul sau inimitabil de a formula informabilul. (19 nuvele / 45 de franci francezi)

A clasic; G fantastic; D melancolie de toamnă

21. ENTRE DEUX MONDES INCERTAINS * Jacques Sternberg

Cele două lumi sînt: una dominată de teroare, cealaltă de umor. Cu toate că vuietul secolul al XX-lea s-a stins de mult, oamenii sînt aproape la fel. Faptul divers într-un univers aflat în epoca de aur, dar în pericol să alunece în una de plumb. (24 nuvele / 29 franci francezi)

A satiric; G povestiri filozofice; D potopul;

22. TERMINUS LES ETOILES * Alfred Bester

Din nava sa spațială, aflată în derivă, Gulliver Foyle lansează mesaje de disperare de slavare. Totul în van. Nava este abandonată intenționat de cei care o lansaseră. În final, salvat dar desfigurat, jura să se răzbune. Odissea unui Monte-Cristo al spațiului. (roman / 35 franci francezi)

A ziarist, scenarist; G space-opera; D urmărirea infernală; I singur contra toți;

***** numerele care lipsesc (11, 12, 13, 14, 19) reprezintă reeditări ale unor titluri prezentate deja...

Nicolae C. ARITON

